

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

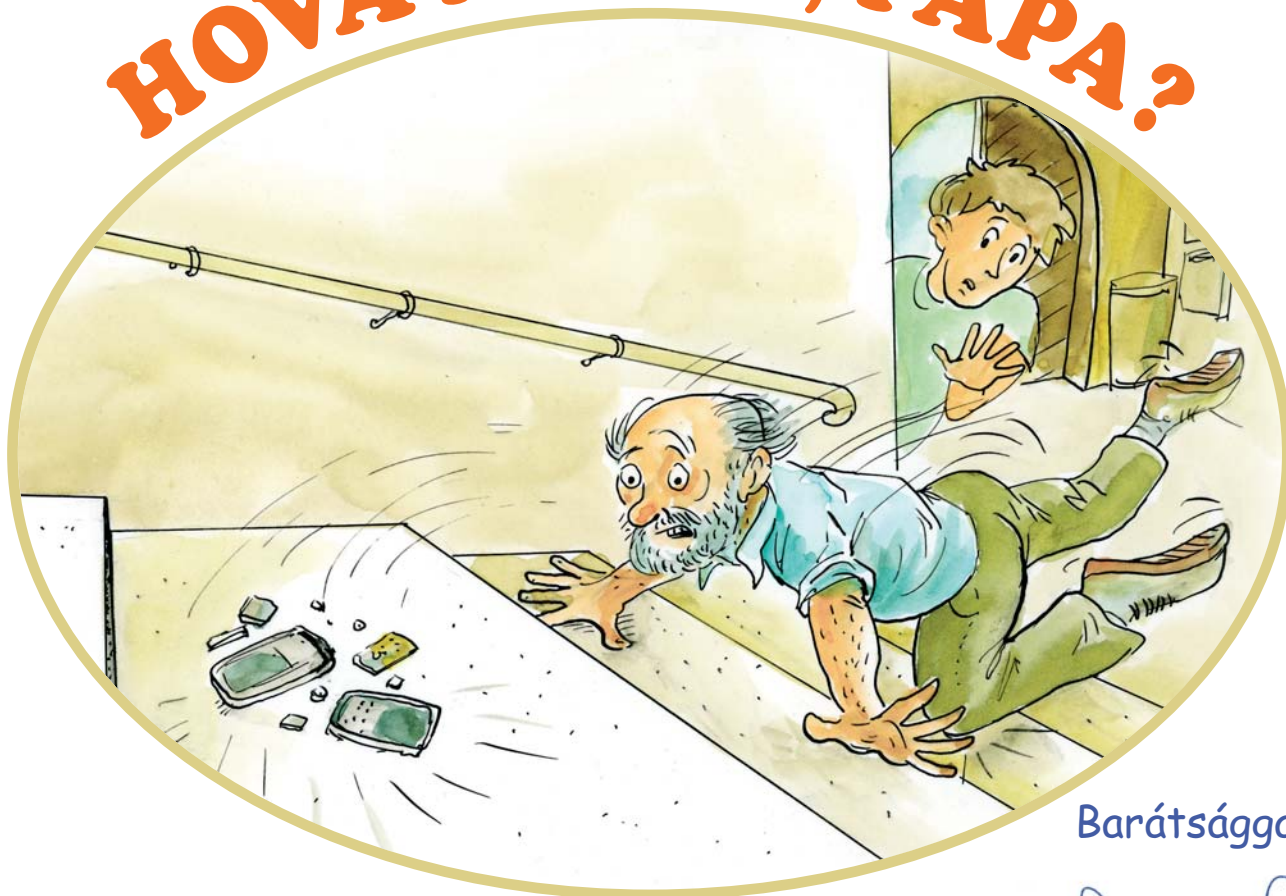
HOVA NÉZEL, PAPA?

Vigyázz a mobillal, hogy sose érjen baj!

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

HOVA NÉZEL, PAPA?

Barátsággal

Nógrádi Gábor

Vigyázz a mobillal, hogy sose érjen baj!

TARTALOM

Már sohasem indulunk el? / 5

Nem csinálhatom, amit akarok? / 6

Már a mobilt sem
vehetem fel? / 8

Melletted fekszik
a tettes? / 11

Nem tudsz fél kézzel
biciklizni? / 15

Benikém, feltaláltad
a villámszerelmet? / 18

Nem nézhetem
a lányokat? / 21

Mi van, ügyvéd úr,
lebukott? / 26

Ki buktatja le
a mobilozókat? / 23

Hol találok egy
lakatlan szigetet? / 29

Kicsoda
őrült meg,
ha én nem? / 33

Ki rakta ide
ezt a hülye
lépcsőt? / 38

Mikor nem elég a fékút,
hogy megálljak? / 36

Miért akarjátok,
hogy pilóta
legyek? / 41

Miért nem lehet minden
veszélyre számítani? / 47

Ki nyeri meg
az oroszlánsimogatást? / 51

✧ 3 ✧

Hogyan kerül az autóm
elé egy vaddisznó? / 43

Hova nem ülhet
a kutya? / 53

Beni

Gergő

Papa

Anita

Lizi

Saci

Titi bácsi

Balázs

Dénes

Klári

Tapi

Lili

Csaba

Emma

MÁR SOHASEM INDULUNK EL?

Akkor kezdtem idegeskedni, amikor Sacika megkérdezte, hogy „a piros rövidnadrághoz megy-e a lila póló”. Meg akartuk látogatni a baleseti kórházban szegény Csabát, az unokáim tizenhat éves ceglédi unokatestvérét. Már indultam volna Csaba húgával, Emmával meg a két unokámmal – a hároméves Lizit ugyebár nem viszem a kórházba –, de nem indultunk, mert Sacika nem tudta, mit vegyen fel.

– A piros rövidnadrághoz illik a lila póló?

– Természetesen, Sacikám! – mondtam. – Tökéletesen! Csak menjünk már!

– Nem, kislányom – mondta a gyermek anyja, Anita, mert neki mindig ellent kell mondania. – Piros, lila együtt borzalmas. Ott a kék pólód, vagy a sárga.

– De a lila a kedvencem! – mondta Saci sírósan.

– Hallottad, Anita? – kérdeztem a menyemet. – A kislányodnak a lila a kedvence!

De unokám anyja csak legyintett, és előkapott egy fehér miniszoknyát.

– Vedd fel ezt! – mondta. – Ehhez megy a lila.

– És ha összepiszkolom? – nyávogott Saci. – Mit veszek fel vasárnap a nagy szülinapjára? Ez a fehér szoknya a nagy kedvence.

Észrevettem, hogy remeg a kezem. Ezzel a kézzel fel lehet verni egy tojásfehérjét, de autót vezetni kockázatos.

– Menjünk már, Sacika! – morgott Beni, az én pillanatnyilag okosabb unokám. – Mindjárt csúcsforgalom lesz, és akkor kétszer annyi ideig tart odaérni.

– Én is ezt mondom. De hát ezek a nők...!

– Mi az, hogy „ezek a nők”, Papa! – sikított Saci. – Megmondalak Ili néninek, hogy előítéleteid vannak a nőkkel szemben. Ő mondta, hogy mondjam meg, ha valaki ilyeneket mond.

– Ili néni inkább arra tanítson meg, hogy egy mondatban ne használd háromszor a mondani igét! – hörögtem. – Egyébként nekem nem előítéleteim vannak, hanem agyvérzésem lesz, ha nem indulunk el egy percen belül.

Húsz perc múlva indultunk. Sacin kék short volt fehér toppal.

NEM CSINÁLHATOM, AMIT AKAROK?

Szegény Csabát előző nap szállította Pestre a vijjogó mentőautó Ceglédről, ahol a szülei autójába beleszaladt egy gépkocsi. Édesanyja, Klári, meg az apukája, Dénes a ceglédi kórházba kerültek. Ők csak kisebb sérüléseket szenvedtek, mert rajtuk volt a biztonsági öv, de a hátul ülő Csaba lába csúnyán eltört, ugyanis ő nem volt bekötve. A pesti baleseti sebészetre kellett hozni,

Testvérének, a tizenégy éves Emmának a karambol idején szerencsére focimeccse volt. (Három-egyre nyertek a Kossuth ellen! Hurrá!) Emmáért Gergő fiam ment el Ceglédre, hogy ne maradjon a lakásban egyedül.

Persze még az autóban is tiszta ideg voltam, amikor elindultunk.

– Benikém, add ide a táskámat, be akarok venni egy nyugtatót! – szóltam hátra az unokámnak.

Beni már nyújtotta volna a táskát, de Saci lefogta a kezét.

– A gyógyszert indulás előtt kell bevenni, Papa, nem vezetés közben – szólt szigorúan.
– Olvastam a guglin, mert fogalmazást kellett írni Ili néninek a közlekedési szabályokról.

– Csókolom Ili nénit, de most dugulj el, kisunokám a gugliddal együtt...! – kezdtem felső cén, de Saci közbevágott:

– Ha kotorászol a táskában, meg kibontod a tablettát, nem tudsz az útra figyelni.

– Ahogy te tévedsz, kis Szemte Lenkém! Én minden körülmények között tudok...

– Papa! – üvöltött a fülembe Beni. – Piros a lámpa!

Nagyot kellett fékezniem, hogy ne csapódjunk bele az előttem megálló kocsiba.

Hihetetlen!

Ezeket a lámpákat folyton kapcsolgatják.

– Na, most beveheted a gyógyszeredet – dugta a számba Saci a kibontott nyugtatót, és elém tartotta a kis palack vizet, amit az anyjuk mindegyik gyereknek az ülése mellé készít, ha autózunk.

Lenyeltem a keserű pirulát.

– Ne köszönd meg! – mondta Saci. – A ceglédi mama azt mondta, hogy a gyógyszert nem szabad megköszönni.

– Nem is akartam megköszönni! – sziszegtem. – És még egyszer ne szólj bele a vezetésembe, mert megállok, kiszállítalak, és mehetsz gyalog, ahova akarsz.

– Oké, nem szólok bele, de most már indulj, mert zöld a lámpa! Indultam.

– Soha többet nem hozlak magammal, Saci!

– Én meg soha többet nem jövök veled, Papa, ha nem a vezetésre meg az útra figyelsz.

„Elképesztő! – gondoltam. – Mindig az övé kell legyen az utolsó szó! De most azért is az enyém lesz!”

– Igazad van, Sacika – mondtam. – Az útra kell figyelni mindig.

MÁR A MOBILT SEM VEHETEM FEL?

Emma, szegény Csaba húga mellettem ült az anyósülésen. Láttam, hogy nem is figyel a civódásunkra, csak néz előre szomorúan. Összekulcsolt kezét az ölében tartotta, és az alsó ajkát néha beharapta, mint aki nem akar sírni. Szomorúsága érthető volt: a szülei a ceglédi kórházban, a testvére a balesetiben, ő a rokonoknál...

– Bekapcsoljam a rádiót? – kérdeztem, hogy kissé felvidítsam. – Keresek valami zenét.

– Papa, te ne keress, te vezess! – szólt közbe kedvenc idegesítő lányunokám ismét, ám mielőtt rámordulhattam volna, Emma bekapcsolta a rádiót.

– Tessék megengedni, majd én! – mondta. – Ha apával utazom, akkor is én foglalkozom azokkal a dolgokkal, amikkel neki nem szabad.

– Hogyhogy neki nem szabad? – pislogtam az útra elképedve.

Nem mertem Emmára nézni, nehogy Saci-zsaruci a fejemre koppintson.

– Ha apa vezet, akkor sem a rádiót nem birizgálhatja, sem a napszemüvege után nem kotorászhat a kalaptartóban. De nem állíthatja meg a klímát meg a GPS-t sem – magyarázta Emma, és szerencsére a szomorúság eltűnt az arcáról.

– Látod, Papa! – csattant fel Sacikám éles hangon. – Dénes bácsi okosabb. Ha vezet, akkor az útra figyel, nem gyógyszer meg zene után kaparászik.

„Hát ezt a pimasz kölyköt...! – gondoltam. – Az eszem megáll!” – De csak annyit kérdeztem szelíden, hogy:

– Voltál mostanában elfenekelve, Sacikám?

– Nem, és nem is leszek – vihogott szemtelen lányunokám, mire Emma is elmosolyodott, Pestre érkezése óta először.

Aztán Beni mondott valamit halkán, de nem értettem, szólt a rádió. Megismételte:

– Túlmentél.

Így sem értettem.

– Be kellett volna fordulnod a kórházhoz. Túlmentél... Ez két kilométer kerülő lesz. A következő utcán térj le jobbra, ha nincs behajtani tilos tábla.

– Na, látod, Sacika! – emeltem fel a hangom. – Ha folyton belebeszélsz a vezetésembe, és megzavarsz a közbeszólásaiddal, nem tudok az útra figyelni.

– Jó, hogy rám fogod a hibáidat! – felelt Saci. – Én kértem gyógyszert vezetés közben? Én akartam zenét keresni, miközben fél kézzel fogom a kormányt?

Fejembe szállt a vér.

Most aztán elég volt! Most megmondom ennek a kis pimasznak a magamét!

Szerencsére felhangzott a hívást jelző zene a mobilomon, mert fogalmam sem volt, mivel tudnék az unokámnak visszavágni.

– Ott a mobilom a táskámban – szóltam Beninek. – Add ide, kérlek! – És hátranyújtottam a kezemet.

– Nem adom oda, kérlek, és ne nyúlkálj, Papa! – szorította magához a táskát Beni. – Az oszifő éppen tegnap mondta, hogy a legtöbb autós közlekedési baleset Magyarországon is a kézben tartott mobil miatt történik. Ha indulás előtt betetted volna a telót a tartójába, akkor egy érintéssel bekapcsolhatnád és beszélhetnél.

– Látom, összefogtatok ellenem a húgoddal! Csak tudnám, miért?

– Azért, Papa – magyarázta Saci –, hogy a kórházba a lábunkon menjünk be, és ne hordágyon vigyenek.

Emma ismét beharapta az alsó ajkát, de most nem sírni, hanem nevetni nem akart.

– Akkor legalább nézd meg, Benikém, hogy ki hívott.

– Nem mindegy, Papa? Talán anyu hívott, hogy megérkeztünk-e már. Majd visszahívjuk, ha ott leszünk. Talán a sarki virágos Krisztinke hívott, akinek folyton nyomod a lehengető dumádat. Majd felvilágosítod, hogy vezettél, és az a bunkó unokád nem engedett beszélni. Talán egy bank hívott, hogy vegyél fel kölcsönt, mint tegnap, amikor lecsaptad a telefont. Semmi, de semmi nem lehet olyan fontos, mint hogy épségben megérkezzünk.

Mit mondhattam volna? Semmit.

Nem tehetek róla, hogy ilyen okos unokám van. Ez biológia. A természet rendje. Ezt örökölte. Van, aki házat örököl a nagyapjától, van, aki észet. Na most, miután a nyíregyházi házamat eladtuk, amikor felköltöztem a fiamhoz Pestre, maradt a második lehetőség.

- Apa karácsonyra kapott tőlünk egy autós kihangosítót – jegyezte meg Emma.
- Én két pár meleg zoknit kaptam karácsonyra – mondtam én.
- Azt a kihangosítót minden mobillal össze lehet párosítani.
- A zoknikat csak egymással lehet összepárosítani.
- Ugyan, Papa – vihogott Saci –, nagyon örültél a zokniknak!
- Persze, hogy örültem! De egy telefonkihangosítónak is örültem volna, ha a zoknik mellé megkapom.

- Oké! – zárta le a vitát Beni. – Beszélek apával, kapsz egy bluetooth-os speakerphone-t.
- Egy micsodás micsodát?
- Egy bluetooth-os kihangosítót. Papa, te nem tudod, mi az a „blútúsz”?
- Persze, hogy tudom! Azért annyit értek angolul! Ez valamit terrorisztikus kifejezés, nem? Addig verik a túszt, amíg kék nem lesz.

Emma most már harsányan, nyitott szájjal kacagott.

Azt hitte, viccelek. Az unokáim tudták, hogy nem.

MELLETTED FEKSZIK A TETTES?

Csaba egy kétágyas szobában feküdt. Begipszelt lába felfüggesztve lógott a levegőben.

Nagyon örült nekünk. Bár először azt hitte, mi is orvosok meg ápolók vagyunk, mert fel kellett vennünk a cipőnkre egy kék nylonzsákot, és a szájunk elé rakni a levegőszűrő maszkot. Persze rögtön felismert minket, amint a maszkot levettük.

– Hogy vagy, Papa? – kérdezte Csaba, mert hihetetlenül udvarias és kedves gyerek, mint a legtöbb ceglédi, akit baleset ér.

– Köszönöm, jól
– mondtam. – Csak kicsit
fáj a hátam néha, amikor idő-
változás van. Ja, meg a fejem is reg-
gelente, amíg be nem veszem a gyógy-
szereimet. Talán tudod, hogy tíz éve átes-

tem egy kisebb szívműtéten a nyíregyházi kórházban. Szerencsére Jeney Pista operált, aki osztálytársam volt általánosban, és egyszer pofon vágott az iskolaudvaron, mert...

– Papa! – fogta meg a kezemet Saci.

– Tessék? – kérdeztem.

– Most Csaba van kórházban. Ő a beteg...

Elnevettem magam.

– Látod, Csaba? Jó, ha az embernek vannak unokái. Időben figyelmeztetik, ha elbutul.

Egyébként hogy vagy?

– Jól, köszönöm – mondta Csaba. – Már ahogy így felakasztott lábbal lehetek. – Aztán a hűgára nézett. – Anyáékkal mi van?

– Minden rendben – felelte Emma, aki az ágy mellett álldogálva két markában melengette a testvére kezét. – Egy órája beszéltem velük. Lehet, hogy holnap már kiengedik őket a kórházból.

– Na, mesélj! – húztam közelebb a betegünkhöz a kis kerek széket, amin ültem. – Hogy ment belétek az az eszement, aki...?

Csaba intett, hogy ne folytassam, és a másik ágy felé pillantott.

Testes, középkorú, erősen kopaszodó férfi feküdt a szomszéd ágyon félrebillent fejjel, csukott szemmel. Talán aludt.

A nyakán kemény gipszgallér. Ezek szerint a nyaka vagy a gerince sérült.

Belőle is mindenféle csövek kígyóztak elő. A szájából egy vastagabb fehér a lélegeztetőgéphez.

„Ajaj! – gondoltam. – Sápadtnak tűnik.”

Csaba a fejével meg a felvont szemöldökével jelezte, hogy ez az ürge hajtott beléjük. Rögtön megértettem a gyors felfogásommal, ami nekem van, és lehalkítottam a hangomat.

– Ez ment belétek?

– Nem ez, Papa, hanem ő – súgta Saci.

(Hát ez az! Leginkább Saci örökölte a gyors felfogásomat. Bár néha lehetne lassúbb is.)

– Ő ment belétek? – ismételt meg a kérdést helyesen.

Csaba egyet pislogott. Világos! Egy pislogás: igen! Két pislogás: igen, igen! Három pislogás: valami belement Csaba szemébe.

– Tudom, hogy nem apukád volt a hibás – mormoltam még halkabban –, de mondd el, hogyan történt?

– A Jászberényi úton mentünk – suttogta Csaba még nálam is halkabban, úgyhogy nem is hallottam volna, ha nem tanulok meg szájról olvasni a nyíregyházi gépkocsiforgalomban.

– Mögöttünk egy nyitott tetejű Mini Cooper jött. Apa szólt, hogy kabrió, mert látta a tükrében, és tudja, hogy imádom a kabriókat.

Csaba megint a másik ágy felé intett a szemöldökével.

– Ő egyedül ült a kocsiban és telefonált. Még mondtam is, hogy „nézzétek már! A kihangosítót sem használja!” Bal kezében tartotta a telót. Ez azt jelenti, hogy a jobbal nemcsak a kormányt kellett fognia, hanem a sebességváltót meg az irányjelzőt is kezelnie. És be sem volt kötve. Apa fékezett, mert sárga lett a lámpa a Széchenyi úti kereszteződésben, és tisztán láttam, hogy a pasi éppen lenéz a mobilra és röhög. Biztosan valami képet küldtek neki, azt kukkolta. Még kiáltottam is valami durvát, amikor fékezés nélkül belénk jött. A többire nem emlékszem, csak arra, hogy rettenetesen fáj a lábam, és anya szólítgat.

Csaba elhallgatott.

Saci rám nézett. Én meg rá.

– Most nehogy azt mondd, Sacikám – suttogtam –, hogy ez velem is előfordulhatott volna, ha Beni a kocsiban ideadja a mobilt!

– Egy szót sem szoltam – mondta Saci.

– Na igen! De hogy néztél?

Saci a többiekre meresztgette a szemét.

– Halljátok? Már nézni sem szabad! Mi van itt? Diktatúra?

A másik ágyon a középkorú férfi a diktatúrára kinyitotta a szemét.

Mégiscsak aludhatott, mert amikor észrevett minket, fájdalmasan megrándult az arca.

Néztük. Ő is nézett bennünket.

Nyöszörgött meg nyögött csővel a szájában, mint aki mondani szeretne valamit.

Talán bocsánatot akart kérni.

Akármit is csinált, megsajnáltam.

Gondoltam, le kellene kapcsolni a lélegeztetőről, hogy elmondhassa, amit akar, és megkönnyebbüljön a lelkiismerete. De aztán rájöttem, hogy ez nem jó ötlet...

Nagyot hibázott, de megjárta.

Remélem, valóban megbánta, amit tett.

NEM TUDSZ FÉL KÉZZEL BICIKLIZNI?

Mikor hazaértünk, Beni unokám azonnal előhozta a biciklijét azzal, hogy neki most el kell mennie.

– Hova? – kérdezte az anyja.

– Van egy kis dolgom – morogta Beni.

– Hogy hívják azt a te „kis dolgodat”? – kérdezte Anita, aki úgy átlátott a férfiakon, mint egy frissen tisztított kirakatüvegen. És már a fia is férfi volt.

– Sára Valinak – segített Saci a bátyjának válaszolni.

– Befogod vagy befogjam? – kérdezte Beni kedvesen.

– Miért? – rántotta meg a vállát Saci. – Az egész iskola tudja, hogy szerelmes vagy a Sára Valiba.

– Nagyon helyes! – mondta unokáim anyja. – A szerelem nagyon fontos, ha már kész vagy a leckével.

– Kész vagyok a leckével – morogta Beni.

– Nem baj, ha én is elkísérlek? – kérdeztem az unokámat. – Kíváncsi vagyok arra a kislányra. De ne félj, nem csapom le a kezadról.

Beni a fejéhez kapott.

– Ne őrijts már meg, Papa!

– Akkor én is megyek – mondta Saci, és már indult a biciklijéért.

Erre persze Emmának is felcsillant a szeme.

– Nincs még egy bicikli esetleg?

– Dehogy nincs! – mondta Anita. – Vidd az enyémet! Ott van a Sacié mellett.

És Emma már futott is.

– Hát ez nem igaz! – kiabált Beni. – Ti meg vagytok örülve! Mit képzeltetek? Díszkísérettel megyek Valihoz beszélgetni?

– Nyugi, Benikém, nyugi! – csillapítottam kedvenc fiúunokámat, miközben felkaptam a biciklis hátizsákomat. – Ha csak beszélgetni mégy, nem zavarunk. Ha csokolózni is fogtok, elfordítjuk a fejünket egy kicsit. Egyébként is, majd jó messziről fogunk követni a bringákkal, mintha idegenek lennének.

Így tekertünk aztán a bicikliúton libasorban Beni mögött jól lemaradva négy-öt méterrel Saci, Emma meg én.

Közben Saci hátrakiabálta a tudnivalókat Beni szerelméről, és így megtudtuk mi ketten Emmával (meg a fél város), hogy Sára Valinak hosszú fekete haja és zöld szeme van. Kicsit biceg, mert az egyik lába rövidebb, és gyógycipőt hord, de ez nagyon jól áll neki, mert örült csinos.

Emma mobilja feldalolt.

– Biztosan anyáék hívnak – mondta, és leszállt a kerékpárjáról. – Beszélnem kell velük.

– Na és? – kiáltottam. – Nem tudsz fél kézzel biciklizni?

– Miket beszélsz, Papa? – vágott közbe kedvenc lányunokám, és szintén leszállt a bringájáról, úgyhogy nekem is félre kellett állnom, hogy ne hagyjam ott őket. – Kerékpározás közben életveszélyes a mobilt használni.

– Ugyan már! – nevettem. – Honnan veszed ezt a butaságot? Én Nyíregyházán elengedett kézzel...

– ...tekertél hatvan éve az üres piactéren – fejezte be a mondatomat Saci. – Kétszázszor hallottam. Már itt jön ki! – És pimaszul a könyökére ütött. – Csakhogy most nem az üres piactéren vagyunk, Papa, hanem a teli pesti utcán. A tiltás nem butaság. Nézd meg a guglin, ha nem hiszed. Ez a szabály. Megbüntet a rendőr, ha észreveszi, hogy kezedben a teló bringázás közben

– Na ne!

– Na de! És azért hozták a szabályt, Papa, mert ha egy másodpercre nem figyelsz az úton, nekimehetsz egy másik bringásnak, vagy áteshetsz egy kutyán, egy gyereken, egy

kövön. Esetleg elveszted az egyensúlyodat, és beesel az úton egy autós elé, aki félrerántja a kormányt, és belehajt egy másik kocsiba.

Legyintettem. Majd éppen egy kölyökkel állok le vitatkozni! Nem ettem meszet! Úgysem tudom meggyőzni. Pláne, ha igaza van.

– Apáék holnap kijöhetnek a kórházból, de azt mondták, én még maradhatok néhány napot – fejezte be a telefonálást Emma, és csupa mosoly volt. – Vasárnap apa barátja elhozza őket Pestre, és akkor hazamegyünk Csabával együtt, ha kiengedik.

– Szuper! – mondtam. – Sőt, király, ahogy ti szokátok mondani. De most már nyergelj, fordulj, menjünk haza! Beni, gondolom, már régen a Sára Valikával sétálgat valahol.

– Nem sétálgat, mert Valit nem találta otthon – mondta Saci. – A csaj moziba ment a Sarudi Pistával. Szerintem Beni már visszafelé teker, és lóg az orra. Javaslom: menjünk elé!

– Mi a fekete sakál éjszakája ütött a fejedbe, kislányom!?! Honnan veszed ezt a zöldséget, hogy Beni nem találta otthon a Valikáját?

– Onnan, hogy tudom – vetette oda Saci, és már indult is előre.

Kénytelenek voltunk utána karikázni.

Persze, ha Saci azt mondja, hogy tudja, akkor tuti, hogy tudja. És nem a gugliról, az is hétszáz.

Lehet, hogy Látó Asszony lett az unokám? Tud beszélni a holtakkal, és meg tudja jósolni a jövőt? Mondjuk, a jövőt nem szeretném ismerni. Legyen meglepetés!

BENIKÉM, FELTALÁLTAD A VILLÁMSZERELMET?

Öt perc múlva kiderült, hogy megint Sacinak volt igaza. Beni lógó orral tekert felénk.

– Helló, kisunokám! – kiáltottam rá harsányan, hogy felvidítsam. – Ez gyorsan ment. Feltaláltad a villámszerelmet? Fellobbanás egy perc. Ölelés két perc. Szakítás egy perc. Modern!

Nem volt sikerem, pedig szegény feleségem mindig azt mondta, hogy a humorommal poloskát lehet irtani.

Saci gyilkos pillantást vetett felém, Beni meg némán leszállt a bicikliről, és leült egy közeli padra. Letelepedtünk mi is.

Gyorsan kinyitottam a biciklis hátizsákomat. Unokáim tudták, mi következik, de Emmának meglepetés volt a sokféle müzlis szelet. Mindig viszek magammal néhányat, ha családtagokkal indulok valahova. Ez a szokásom abból az időből maradt, amikor a gyerekeimet vagy a feleségemet valami édes meglepetéssel akartam jobb kedvre deríteni, miután elrontottam a kedvüket.

– Mogyorós, meggyes, áfonyás, csokis, kókuszos – soroltam, és Beninek nyújtottam először.

Tudtam, hogy a csokisat fogja választani. Élettapasztalat. A bánatos emberek mindig a csokihoz nyúlnak. Örömforrás.

Eszegettünk.

Nem mertem kérdezni semmit, pedig én nagyon bátor kérdező vagyok. Egyszer a vasárnapi ebédnél megkérdeztem a feleségemet, hogy „mondd, drágám, tulajdonképpen most mit eszünk?” Akkor tört el a mamától örökölt levesestálunk.

– Nem volt otthon – szólalt meg Beni, miután megette a müzlis szeletet. – A mamája azt mondta, hogy moziba ment a Sarudival.

Saci jelentőségteljesen rám nézett: „Megmondtam!”

Én meg csodálkozva visszanéztem: „Honnan tudtad?”

Saci elhúzta a száját, és felvonta a szemöldökét.

„Te jó ég! – értettem meg kisunokám titkos jeleit. – Saci a Sára Valitól tudja, amit tud. Ezek barátnők! És a Vali elmondta Sacinak, hogy dobja Benit, és a Sarudival megy moziba.”

Saci bólintott, mert látta, hogy felfogtam az üzenetét. (Naná, hogy felfogtam. Én a nyíregyházi Kossuthban érettségiztem! Sőt, még a javítóvizsgát is ott tettem le.)

Hirtelen megint Sacira kaptam a tekintetemet, és összeráncoltam a homlokomat. Saci értette. Ilyen egy igazi család. Mi már egy homlokráncolásból is értjük egymást.

Azt kérdeztem, miért nem mondta meg Beninek, mi a helyzet, hogy a bátyját ne érje csalódás, azaz – gyengéden fogalmazva – ne essen pofára?

Saci mérgesen beharapta száját.

„Aha! – gyúlt ki a pislákoló mécses az agyamban. – Beni nem hitte volna el neki az igazságot. Még meg is haragudott volna rá. No meg így szemtől szembe kapta a nagy tenyerest, ami segíthet abban, hogy kigyógyuljon Valikából.”

Bólintottam Sacinak.

Ezt megbeszéltük.

Beni kedve már kicsit derűsebb volt, amikor felkerekedtünk.

Mondtam, hogy a csoki a bánat gyógyszere.

Ha pedig müzlis, akkor még egészséges is.

Már éppen felpattantunk volna a bicóra, amikor meghallottuk egy férfi hangját:

– Excuse me! Have you got a bicycle pump?

Ennyit még én is értettem.

Biciklipumpát kért.

Fiatal pár közeledett. Tolták a kerékpárjaikat. A szállodájuktól kölcsönözhatték, mert egy hotel neve állt rajtuk.

A lány bringájának első kereke volt hulla-nulla.

Beni rögtön lecsatolta a pumpáját a vázról, és némi ismerkedés után nekiállt fújatni.

Nagyszerű! A fizikai elfoglaltság szerelmi csalódás után kifejezetten javasolt.

Miközben Beni a pumpával ügyködött, Saci meg Emma a fiatal párral beszélgetett.

Én visszaültem a padra. Nem akartam villogni azzal a tíz angol szóval, amit ötven év alatt megtanultam.

A gyerekek meg az angolok a telefonálásról beszélhettek, mert tisztán és többször hallottam a mobil szót, amit valami érthetetlen okból mobájnak ejtenek.

– Hallod, Papa? – szólt oda Saci hirtelen.

– Persze, hogy hallom – mondtam. – Hallom, csak nem értem.

Saci legyintett, hogy ez nem vicc.

– Angliában akkor sem lehet kézbe venni vagy megérinteni a mobilt az autóban, ha a lámpánál állsz vagy a dugóban.

– Sőt, ha áll a kocsi a parkolóban, és jár a motor, akkor sem! – tette hozzá Emma.

– Ne már!

– Ha a rendőr meglát, nagyon megbüntet – folytatta Saci.

Beni is felnézett a fújtatásból.

– Az autós mekiben nem fizethetsz mobillal, mert ahhoz meg kell fogni a telót.

– Nahát, ez abszurd! – ingattam a fejem. – Ezek az angolok mindent eltúloznak.

Emma lefordította a fiatal párnak, amit mondtam. Nevettek.

– Brexit! – intettem feléjük, mert azt hiszem, ezt a szót jól ejtem ki.

– Brexit! – legyintett az ifjú pár bánatosan.

Európaiak vagyunk, barátkozunk.

Így kell.

NEM NÉZHETEM A LÁNYOKAT?

Indultunk hazafelé. Beni elöl, aztán én, mögöttem Saci, és végül Emma.

A kerékpárút mellett a járdán vidám fiatalok sétáltak, bolondoztak, ugratták egymást, játszottak.

Mennyire irigyeltem őket! Ó, ha cserélhetnék...! Csak egy kis időre, mint abban a regényben, ahol reggelre az apa a fiává, a fiú meg az apjává változik.

Ki is írta? Pedig tudtam. Nos, igen! Már a memóriám sem a régi.

Néztem a fiúkat, néztem a lányokat.

Persze főleg a lányokat! A szoknyájukat, ahogy leng, a nevetésüket, ahogy cseng, meg a naptól barna bőrüket, a fehéren csillogó fogsorukat...

– Papa, ne már! – hallottam Sacit. – Majdnem neked mentem. Az utat nézd, kérlek!

– Azt nézem.

– Ugyan, Papa! Nem vagyok vak. A lányokat nézed. Majd jól orra buksz. Egyébként én ezt nem értem. Mondd meg őszintén, hány éves korodban hagyod abba az állandó kukkolást?

– Fogalmam sincs. Még csak hetvenhárom vagyok. Majd kérdezd meg húsz év múlva!

Hátul Emma nevetett. Örültem, hogy ismét fel tudtam deríteni. A közlekedési balesetek után azoknak a lelke is megfájdul, akiknek a családtagjai, rokonai megsérülnek a karambolban. Nekik is szükségük van egy kis nyugtatásra, megnyugvásra, derűre. A sérültekkel, ha szükséges, pszichológusok foglalkoznak.

Ezen morfondíroztam, amikor a kerékpársávról le kellett térti a gyalogjárda melletti útra, és majdnem kitortem a nyakamat.

Egy apró gödör volt az oka. Egy kátyú, ami télről itt maradt. Beledöccentem és már dőltem is oldalra, mint egy zsák. Még jó, hogy kamaszkoromban Nyíregyházán megtanultam esni a kézilabdás hűgomtól. Ki kell tenni a lábat, hogy fékezzük a zuhanást, és el kell tolni a biciklit, hogy ne zuhanjon ránk. A kézre vigyázni kell, mert az könnyen törik, és felsebződhet a bőr. Közben igyekezni kell a földön a puha testrészünkre érkezni, gurulni. (Azt talán mindenki tudja, melyik az a bizonyos puha testrészünk.)

Unokáim persze rögtön lepattantak a bicikliről, és a segítségemre siettek.

– Nyugi, nyugi! – tápászkodtam fel. – Semmi bajom.

– Ha nem a csajokat lesed, Papa – morgott Beni –, akkor észreveszed a gödröt, és kikerülsz.

Ezt nem hagyhattam szó nélkül.

– Ha az önkormányzatok megcsinálnák tavasszal az utakat, Benikém, akkor az ember nem törné ki a nyakát. És nem történne annyi baleset. Hogy lehet az, hogy Ausztriában egy kátyút sem láttunk, amikor arra jártunk?

– Biztosan kijavítják az utakat tavasszal – mondta az én okos Saci unokám.

– Hacsak úgy nem! – zártam le a témát, aztán felpattantam a bringára, és tekertünk tovább.

KI BUKTATJA LE A MOBILOZÓKAT?

Már az ismerős utcákon kanyarogtunk hazafelé, amikor távolabb, az út szélén észrevettem egy rendőrt. Az állványára erősített kamera mögött állt.

– Vigyázat! – sziszegtem. – Kamera a láthatáron.

– Nem minket figyel, hanem az autókat – szólt hátra Beni. – Egyébként is, a bicókon minden rendben, nem? Lámpa elöl-hátul, prizma a keréken, csengő... De nézd már! Nem Titi bácsi az?

– Hogy mi?! – bámultam előre, és tényleg: az ismerős öreg szomszéd, Titi bá, a nyugdíjas rendőralezredes ácsorgott az út szélén egyenruhában a kamera mögött.

Naná, hogy befékeztünk mellette.

– Jó napot, szomszéd! – köszöntem rá. – Csak nem mentél vissza megint zsarunak nyolcvanévesen? Ráadásul közlekedésinek az utcára? Egy alezredes?

Titi bá ránk kacsintott azzal a mosolytalan, fegyelmezett arcával, ami neki mindig van, akár sakkozunk, akár viccet mesél, akár focizunk a parkban, és szűkszavúan csak annyit mondott:

– Most elkapom őket! Az egyik majdnem elütött Lilivel. A telefonját nézte vezetés közben.

Lili az öreg kutyája volt, egy magyar vizsla. Mindennap délelőtt tizenegykor egy órát sé táltatta a kutya Titit a pórázán.

– Nem lehet embereket fotózni, Titi bácsi, az engedélyük nélkül – jegyezte meg az én okos Beni unokám. – Adatvédelmi törvény van. Európai.

– Nekem mondod, öcsi? – morogta az öreg. – Én írtam.

Vigyorogtunk. Tudtuk, hogy viccel.

– Csak nézzétek, hogy megijednek, amikor mobilozás közben észrevesznek!

Láttuk.

Az egyik vezető eldobta a kezében tartott telefont, amikor feltűnt előtte a kamera. Fél perc múlva egy másik kocsiiban a sofőr sms-t írhatott, mert a jobb kezével a tartójára tett

mobilt nyomogatta, és folyton oda-oda pillantgatott. Mikor felvillant előtte Titi bá, rögtön két kézzel fogta a kormányt.

Az öreg elégedetten morgott.

– Biztosak benne, hogy a jövő héten megkapják a büntetőpapírt és fizetni kell.

Beni a kamerát nézegette, mint afféle technikaőrült kamasz, és hirtelen felkiáltott:

– De Titi bá! Hiszen ez a kamera nincs is bekapcsolva!

– Tudom – mondta az öreg nyugodtan. – Én nem kapcsoltam be. De ezt a mobilozók nem tudják. Az a fontos, hogy megijedjenek, és legközelebb kihangosítóval tárgyalják meg a halálnál is fontosabb ügyeiket.

– Ezt nem értem – pislogott Saci. – Az mit jelent, hogy „a halálnál is fontosabb ügyeiket”?

Titi bá Sacira pillantott.

– Nem akarlak megijeszteni, kislány, de aki a kocsiban, kézben tartott mobillal vezet vagy sms-t ír, az nemcsak a saját, de mások életét is veszélyezteti. A közelmúltban egy kisbusz vezetője előzés közben saját magát filmezte, vagyis szelfizte, ahogy ti mondjátok. Aztán összeütközött egy teherkocsival.

Titi bá elhallgatott.

– És? – nézett rá várakozóan Saci. – És?

– A következmény csak tizennyolc éven felülieknek való – morogta Titi.

– Ez butaság, Titi bá, bocs! – szólt közbe Beni. – Tizennyolc éven alul is vannak értelmesek, és tizennyolc éven felül is idióták. Például annak a kisbusznak a vezetője.

Titi bólintott.

– Igaz. Én kérek bocsánatot. Abban a balesetben kilencen haltak meg. Tizennyolc gyerek maradt árván.

Hallgattunk.

Néztük az autókat.

Minden negyedik, ötödik kocsi vezetője a kezében tartotta a telót, úgy közeledett.

MI VAN, ÜGYVÉD ÚR, LEBUKOTT?

Egy sötétkék Suzukiban is a füléhez tartotta a mobilt egy ürge.

Aztán a Suzuki hirtelen megállt mellettünk, és kiugrott belőle a vezető.

Nicsak! Hiszen ez a jogász Balázs a sarokról! Tavaly nősült, és két hete született meg a kislányuk, Zsófi.

– Szervusz, Balázs! – kiáltottam rá, és köszöntek a gyerekek is.

Az ügyvéd úr azonban csak visszamorgott valami köszönésfélét, és rögtön Titi bára támadt.

– Maga itt törvénytelenséget követ el, szomszéd! – harsogta. – Magának itt nincs joga filmezni az autókat meg az autósokat. Tiltja a törvény, hogy a beleegyezésem nélkül felvételeket készítsen rólam! Holnap feljelentést teszek a rendőrségen.

– Akkor ott találkozunk, doktor úr – mondta halkán Titi bá és úgy tett, mint aki újabb meg újabb felvételeket készít a szabályellenesen közlekedőkről.

Az az igazság, nevezhette volna a szomszédot Balázskának is, mert óvodás kora óta ismerte. Akkor költöztek az utcába Balázs szülei. Titi bá, akinek nem született gyereke, régebben sokat játszott a virgonc kölyökkel.

– Találkozhatunk éppen! – heveskedett Balázs. – Legalább rögtön igazolja, hogy jogtalan felvételeket készített itt és ott, ekkor és ekkor.

– Így van, majd igazolom – bólintott Titi bá. – És rögtön meg is mutathatom a videót, amely bizonyítja, hogy a doktor úr nem tartotta be a jogszabályokat, veszélyeztette a közlekedőket, és esküjét megszegve nem védte a törvényt, amely tiltja a mobil kézbevitelét vezetés közben.

A „doktor úr” hadonászott, mint aki legyeket kerget.

– Tiltakozom! Ez törvénytelen! Nem járulok hozzá a rólam készült fotók nyilvánosságra hozatalához. És erre tanúim vannak! – kiabálta, és ránk mutatott.

Sacinak persze rögtön vágott az esze, mint a borotva.

– Én szívesen tanúsítom, Balázs bácsi, hogy hozzájárultál a fotókhoz. Hallottam.

– Mi? Mi? – dadogott az ügyvéd. – Ez hamis tanúzás! Hamis tanúzás! Mi van? Már az egész utca összeesküdött ellenem?

– Jól van, Balázska! – Titi bá most úgy szólította a doktor urat, ahogy régen, hosszú éveken át, amíg gyerek volt. – Ha nem járulsz hozzá, akkor majd a hozzájárulásod nélkül teszem fel a *facebookra*, az *Instagramra* vagy mire, meg a többi izére, aminek a nevét sem tudom. Néha kisebb törvénytelenégeket elkövet az ember, hogy a legnagyobb törvényt, az emberi élet védelmét betarthassa és betartassa. Ezt egy ügyvéd tudhatná.

Balázs hirtelen úgy megszelídült, mint az acsargó kutya, akinek csontot nyújtanak.

– Ugyan már, Titi bá...! Csak Erikától kérdeztem, hogy van Zsófia, mert éjszaka köhécselt. Szerencsére jobban van.

– Ennek örülök! És nem értél volna rá ezt megkérdezni három perc múlva, amikor megérkezel?

– Hát éppen... persze... ráértem volna...

– És nem lehet a mobilodat feltenni a tartóra, és kihangosítani?

– Hát éppen... persze... fel lehet tenni...

– Akkor nem akarsz mondani valamit az ifjú polgártársak meg a szomszéd előtt?

Balázs nevetgélt, mint akit valami vicc mesélésére kérnek, de aztán végignézett a gyereken, és bólintott.

– Ígérem, soha többé nem vezetek kezemben tartott mobillal.

– Esküszöl? – kérdezte Saci, az életrevaló, aki már most nagyon hitt az embereknek, ha megesküdtek a számukra legszentebb dologra.

– Esküszöm! – mondta Balázs, és Titire nézett. – De azt a felvételt... azt talán le kellene törölni, mielőtt illetéktelen kezekbe kerül...

– Letörölöm – bólintott Titi bá. – Ember fia azt soha nem láthatja.

– Az tuti! – mondta Beni, és Emma felvihogott.

Balázs is elvigyorodott, bár nem sejtette a vidámság okát.

Aztán szépen kezét fogott mindenkivel, Titi bával, velem, Emmával, Benivel, Sacival, majd visszaült a kocsijába, és elhajtott.

Persze kacarásztam én is.

– Ha így akarsz megnevelni az egész nemzetet, Titikém, az elég sokáig fog tartani.

– Nem gond – mondta az öreg. – Időm van, egyenruhám van, kamerám van – mért ne neveljek?

– Mi lenne, ha mi is kiállnánk az útra, Papa? – kérdezte Beni.

– Futás – mondtam. – Mert ha nincs rajtad egyenruha, néhány sofőr biztosan meg-

kergetne egy baseball ütővel, amilyen eszementek vannak közöttük.

Titi bólintott, hogy az bizony megtörténhet, és visszafordult a kamerához.

Őt a kötelesség hívta, minket pedig a mobilomon Anita, hogy hol a sunyiban kószálunk vacsoraidőben?

HOL TALÁLOK EGY LAKATLAN SZIGETET?

Másnap ismét meglátogattuk Csabát a kórházban.

Saci fontosnak tartotta, hogy indulás előtt egy kicsit kötekedjen velem a kocsiban.

Naná, hogy Emma meg Beni előtt!

– Bevetted a gyógyszeredet, Papa?

– Képzeld, bevettem!

– Mert útközben nem lehet ám gyógyszer után kaparászni, tudod!

– Képzeld, tudom!

– A tükröket is beállítottad, Papa?

– Most már hagyj békén! Beállítottam.

– Nem, nem állítottad be. Innen látom. Apa meg anya mindig átállítják, mert ők hátrébb ülnek. Hosszabb a lábuk. Légy szíves, állítsd be magadnak!

Komolyan azon kezdtem gondolkodni, hogy én ezt a gyereket kiteszem a kocsiból, kitagadom az örökségből, állami gondozásba adom Dél-Afrikába, és egyébként sem figyelek rá többet. Aztán mégis beállítottam a tükröket, mert igaza volt. Valóban nem látom a mellettem és a mögöttem haladó járműveket, ha úgy hagyom, ahogy Anita meg Gergő használják.

– Most kereshetsz valami zenét is a rádióban, amíg nem indulunk. És akkor csak meg kell nyomnod a gombot, hogy halljuk.

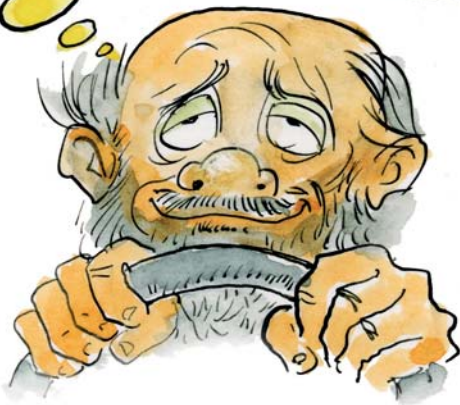
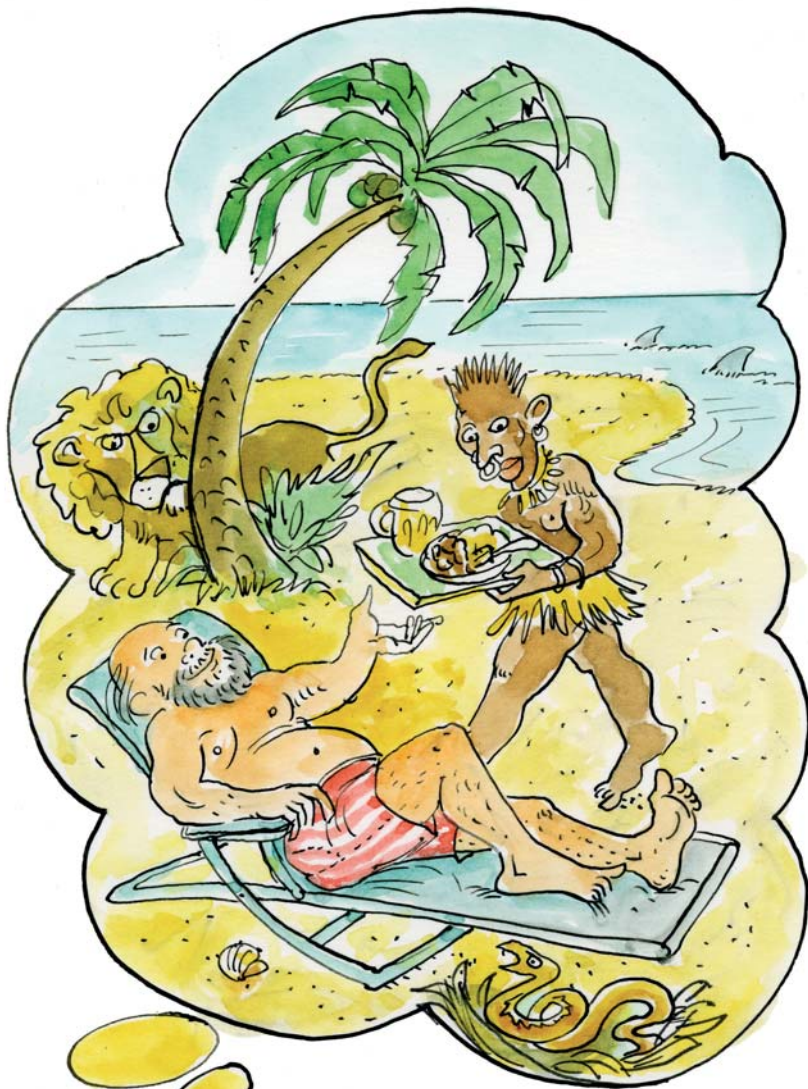
– Nem keresek zenét! – morogtam

– Majd én keresek, ha meg tetszik engedni – nevetett Emma.

– Köszönöm! – mondtam, aztán hátrafordultam családi főrendőrömhöz. – Most már indulhatok?

– Nem – mondta kedvenc lányunokám. – Nem vagy bekötve. Mielőtt elfordítod a slussz-kulcsot, be kell kötni magadat. Nézd meg, Emmán is ott van már a biztonsági öv, és mi is bekötöttük magunkat Benivel itt hátul, mert kötelező.

Fújattam egyet, mordultam egyet, és bekötöttem magamat.

Miért nem vagyok én Robinson egy lakatlan szigeten, ahol nem kell figyelni senkire, csak a viperákra, a vadállatokra és az emberevő kannibálokra?

No de hol talállok én egy lakatlan szigetet a mai világban?

Ó, boldog Paradicsom, merre vagy?

Na és persze a nagy kérdés, ha teljesül is a vágyam: lehet-e ezen a lakatlan szigeten vörösboros marhapörköltet kapni tarhonyával meg ecetes uborkával olcsón, ahogy Nyíregyházán és Pesten?

– Ha még egyszer valaki beleszól a vezetésembe, azt kiszállítom a kocsiból!

– mondtam dühösen, mert mindig dühös vagyok, ha nincs teljesen igazam.

Az úton kezdetben semmi különös esemény nem történt, leszámítva, hogy Beni szerint egy hosszú útszakaszon túlléptem a megengedett sebességet, és lefotóztott egy villanyoszlopra helyezett rendőrségi kamera. Vagyis egy traffipax.

– Nem mentem gyorsabban – mondtam Beninek. – A városban ötven kilométeres sebességgel autózhatok, nem?

– De itt csak harminccal lehetett volna.

– Honnan veszed?

– A tábláról. Útépités.
– Miért nem szóltál?
– Mert azt mondtad, aki megszólal, azt kiteszed a kocsiból.
– Csak vicceltem.
– Nem úgy hangzott. És sajnos ez sokba fog neked fájni, Papa, ha kijön a bünti.
– Honnan veszed?
– Kiszámoltam a szabálysértési bírságok kalkulátorán. Majd megmutatom. A neten találtam.

Dühös voltam.

– Bezzeg te mobilozhatsz!
– Majd ha én vezetek, és te ülsz hátul, Papa – vigyorgott Beni –, akkor majd te is mobilozhatsz.

– Remélem, megérem.

– Tuti! – mondta Saci és Emma egyszerre.

Nem vitatkoztam a lányokkal. Pedig kedvem lett volna megmondani, hogy ha Saci minden indulás előtt úgy felidegesít, mint aznap, akkor nem tuti. Megtanulhatnák már a családtagok, hogy nem hergeljük az oroszlánt, mielőtt kiengedjük a ketrecéből, azaz nem húzzuk fel vezetés előtt a sofórt. Meg vezetés közben sem. A legtöbb autózás alatti vita, veszekedés balesettel végződik.

Sose felejttem el, mikor Gergő fiammal sok-sok éve hazafelé tartottunk a bajai halfőző fesztiválról, és a Király utcánál oldalba kaptunk egy mikrobuszt.

Jövünk a körúton, viccelődünk, beszélgetünk, a lámpa zöld, mehetünk, mint a zúgó éji bogár a versben, ami nekimegy a falnak, s azután elhallgat. Döcögünk szépen a vasárnapi forgalomban, és egyszer csak mit látunk? Azt látjuk, hogy szépen, nyugodtan elénk csorog a kereszteződésben egy sárga mikrobusz balról.

MI VAN?!!

Hogy kerül ez ide, amikor nekünk zöld a lámpa? Ha nekünk zöld a lámpa, akkor a sárga doboznak piros! Ehhez nem kell elvégezni a nyolc általánost, hogy tudjuk! Nyomom a fékpedált, csikorog, nyikorog, de hiába. Belecsattanunk a mikrobusz oldalába.

No, most az a helyzet, hogy a Trabantnak nevezett autó karosszériája műanyagból van. Ütközés után elvihették volna a kocsi elejét egy zacskóban a szeméttelrepre. Még szerencse, hogy az ember, vagyis én és Gergely nem műanyagból vagyunk. Így nem lett semmi bajunk.

Amint kiszálltam a kocsiból, odasétáltam a mikrobusz vezetőjéhez, és megkérdeztem, hogy szerinte milyen színű volt a közlekedési lámpa az ő utcája felől nézve?

Dadogni kezdett, hogy bocsánat, kicsit összekapott a feleségével, és a veszekedésben elnézte a lámpát.

Mi a tanulság?

Akik veszekedni akarnak, maradjanak otthon, vagy álljanak meg egy parkolóban, és a vita végeztével gyalog menjenek tovább.

KICSODA ŐRÜLT MEG, HA ÉN NEM?

Később Emma szelfiképeket kapott a szüleitől, amint éppen elhagyják a ceglédi kórházat. Hátrafordult, és az unokáimnak mutogatta.

– Hadd nézzem! – szoltam rá. – Látszik rajtuk sérülés?

Emma már mutatta volna, de Sacika megint eljátszotta a főrendőr nénit.

– Ne mutasd, Emma! Majd megnézed, Papa, ha megérkeztünk. Most inkább vezess!

– Benikém, szólj már rá a húgdra, mert az én türelmemnek is van határa. Miért ne pillanthatnék rá két-három másodpercre néhány fotóra vezetés közben is?

– Azért, Papa – magyarázta kedvenc fiúunokám (naná, hogy a húgával értett egyet! Naná!) –, mert ha ötven kilométeres sebességgel haladsz, akkor egy másodperc alatt tizen-négy métert tesz meg a kocsi. Két másodperc alatt huszonnyolc métert...

– Három másodperc alatt negyvenkét métert – harsogtam. – Számolni én is tudok. Na és? Az előttem haladó autó is ötven kilométeres sebességgel megy, és így ugyanannyi távolságot tesz meg, mint én.

– Csakhogy ha ő valami miatt lefékez, mert elé szalad egy kutya, egy gyerek, vagy lassan megy előtte egy autó, akkor mi szépen – BANG! CSITT! CSATT! – beleszállunk a fenekébe. Egy huszonöt kilométeres sebességgel haladó autó ugyanis, Papa, három másodperc alatt huszonegy métert tesz meg. Mi a kétszeresét. Érted?

Azt hiszem, nyitva maradt a szám, mert egy legyecske beszállt a nyitott ablakon, és majdnem bekaptam. Hogyan számolta ki ez a gyerek ilyen pontosan a sebességből a másodpercenként megtett métereket? Ezek a kölykök ilyeneket tanulnak? Vagy én is tanultam valamikor, csak már elfelejtettem?

Mindenesetre Beni számításaitól kábultan lelassítottam, és már majdnem kapkodni kezdtem a légy után, de Emma ügyesen elém nyúlt, és kihajtotta az ablakon.

– Vigyázni kell a beszálló rovarokkal, méhekkal, darazsakkal – mondta. – Anya szerint nagyon veszélyes vezetés közben kapkodni, csapkodni. Nemcsak azért, mert megcsíphetnek, hanem mert csapkodás közben nem tudunk az útra figyelni.

– Na, gyermekeim! – fújttam egy nagyot. – Már nagyon-nagyon szeretném, ha tudnátok vezetni, és megnézhetném, mennyire tudjátok kezelni a vészhelyzeteket.

– Meg fogod látni, Papa – vihogott Saci. – Meg fogod látni. Hamarabb, mint gondolnád. Ekkor hatalmasat kellett fékeznem, mert egy labda pattant a kocsi elé, és rögtön utána futott egy hat év körüli gyerek.

Emma sikoltott. Vagy talán Saci?

De az is lehet, hogy a kocsi kerekei sívítottak a fékezéstől.

Mit mondjak?

Meg tudtam állni a kölyök előtt egy méterrel.

Az utasaim talán kirepültek volna a kocsiból az üvegen át, ha nincsenek bekötve.

A kis srác felkapta a labdát, és mintha mi sem történt volna, visszaszaladt a járdára.

Én egy nagyon csúnyát gondoltam a gyerek szüleivel kapcsolatban. A gyerek, nem tudom, mit gondolt.

– Látod, Papa? – suttogta Beni, mert szerintem benne is megállt az ütő. – Látod?

– Látom, Beni! – hörögtem. – Látom!

Ekkor egy fiatalember tűnt fel az autónk mellett, és megkérdezte, hogy megőrültem-e. Egészen pontosan azt a kérdést üvöltötte a fülembe, hogy:

– Megőrült maga? Majdnem belementem a kocsijába!

– A Papa nem őriült meg! – üvöltött vissza Saci hátulról a nyitott ablakon át, miután én megszólalni sem tudtam. – Egy hülye gyerek az autónk elé szaladt! Te mit csináltál volna?

A letegezett ifjú ember úgy összerezzenet Saci hangjára, ahogy én szoktam. Csak bámult meredten kedvenc lányunokámra, aztán rám, aztán megint Sacira, és végül eltűnt a látóterünkben.

A két kocsi között egy paraszthajszálnyi távolság sem volt, ahogy mondani szokás.

Indultam.

Csend volt a kocsiban.

Csak a fejem zúgott, mint ezer méhecske a királynőjük születésnapjára tortája felett. De ezt a gyerekek nem hallhatták.

MIKOR NEM ELÉG A FÉKÚT, HOGY MEGÁLLJAK?

– Tudod, miért tudtál megállni, Papa? – kérdezte Beni halkán.

– Nem tudom. Talán szerencsénk volt. Vagy egy angyal vigyáz a hülye gyerekekre. Esetleg jó a fék.

– Persze, a fék is jó. De a kölyök szerencséje az volt, hogy lelassítottál. Ha ötven kilométeres sebességgel mentél volna, akkor a gyereket...

– Ki ne mondd! – kiáltotta Saci, aki nem bírja a szörnyűségeket hallgatni.

– Oké – sóhajtott Beni, mert ismerte a húga érzékenységét. – Csak annyit mondok, hogy harminc kilométeres sebességnél is tizenhárom méter a fékút. Ha a mögötted haladó sofőr nem tartja be a követési távolságot, akkor...

– Ki ne mondd! – kiáltotta megint Saci, és ezen már nevetni kellett.

– Ejnye, kedvenc lányunokám! – szóltam hátra neki. – Ha te rágód a fülemet reggeltől estig mindenért, nyaggatsz, piszkálsz, az rendben van, de ha mi akarunk valami jó zaftos horrort elmesélni, akkor fogjuk be?

– Az más! – hadarta Saci. – Én vigyázok rád, azért figyelmeztetek. De a szörnyűségek elmesélésének, a horrornak meg a thrillernek semmi értelme.

– Tévedsz, Sacika – mondta Beni. – Van, akit meg kell ijeszteni, hogy féljen.

– Az nem én vagyok – mondta Saci.

– Tudom, te mindentől félsz.

– Jobb félni, mint megijedni. Ez egy szólás.

– Én csak a kutyáktól félek, hogy kiszaladnak az útra – szólt közbe Emma. – Egyszer Szolnokra mentünk, és kifutott elénk egy gazdátlan eb. Anya félrerántotta a kormányt és fékezett, de így is alig tudta elkerülni a kutyát. Aztán Szolnokig folyt a vita Apa, Anya, Csaba meg köztem, hogy ilyen esetben mit kell tenni.

– Egyszerű! – mondta Saci. – Nem szabad elütni. Ki kell kerülni.

– És ha nem lehet kikerülni – kérdezte Beni –, mert jobbra korlát van, balra meg a másik sávban autók mennek melletted?

– Akkor le kell fékezni – mondta Saci.

Beni nevetett.

– Tudod, mennyi a fékút száz kilométeres sebességnél Saci-Baci?

– Nem kell százzal menni!

– Autóúton? Még száztízzel is lehet. A féktávolság olyankor annyi, mint egy futballpálya fele. Ha száraz a beton.

– És ha vizes? – kérdeztem.

– Papa, te vezess! – mondta Saci. – Ne ide figyelj, hanem az útra!

– Azért annyit talán megjegyezhetek, hogy érdekes feladvány volna egy tévévetélkedőben: mit csináljunk, ha a kocsni elé szalad egy kutya, és jobbról szalagkorlát, balról meg autósor van?

– Nem kell mindig autózni – mondta Saci. – Van vonat, busz, repülő...

– Igen – bólogattam –, már én is régen tervezem, hogy lemegyek Ceglédre egy Boeing 737-sel. Csak nem tudom, hogy a házunk közelében van-e megállója.

Emma nevetett, de Saci csak morgott.

– Nagyon humor, Papa, nagyon humor! Poloskát lehet vele irtani.

– Ezt is a nagyitól nyaltad – morogtam én is.

Ekkor felcsendült Mendelssohn nászindulója a mobilomon. Virágos Krisztinke hívott a sarokról, akinek négy éve udvarolok reménytelenül, pedig minden zsebpénzem a rózsáira megy el. Veszek tőle, hogy odaadhassam neki.

Tudtam, Saci árgus szemmel figyeli, hogyan reagálok a hívásra.

Meg sem rezdültem. Majd visszahívom, ha megállunk.

– Na látod, Papa! – mondta kedvenc lányunokám. – Létezik sikeres nevelés is.

– Ja! – bólintottam. – De ezt a te szüleid nem mondhatják el veled kapcsolatban.

KI RAKTA IDE EZT A HÜLYE LÉPCSŐT?

Mikor beparkoltunk a kórház elé, és kiszálltam a kocsiból, rögtön Krisztinkére csörögtem.

– Hogy van, drágám? – csicseregtem, amikor meghallottam azt az édes hárfahangját, amivel a szuperdrága orchideákat is rá tudja sózni a szerelmes férfiakra. – Nem tudtam felvenni a telót, mert vezettem, és a családi főrendőr mögöttem ült – búgtam a mobilba.

Aztán meghallottam hátulról Saci szirénázását:

– Papa, oszlop!

– Hoppá! – kiáltottam, mert majdnem nekimentem egy villanyoszlopnak. – Semmi baj! – mondtam Krisztinkének, aki persze megijedt. – Csak annyira figyelek magára, hogy kis híján egy oszlopnak ütköztem és...

– Papa, járda! – dörrent rám Saci ismét, és valóban majdnem felbuktam a járdaszegélyben.

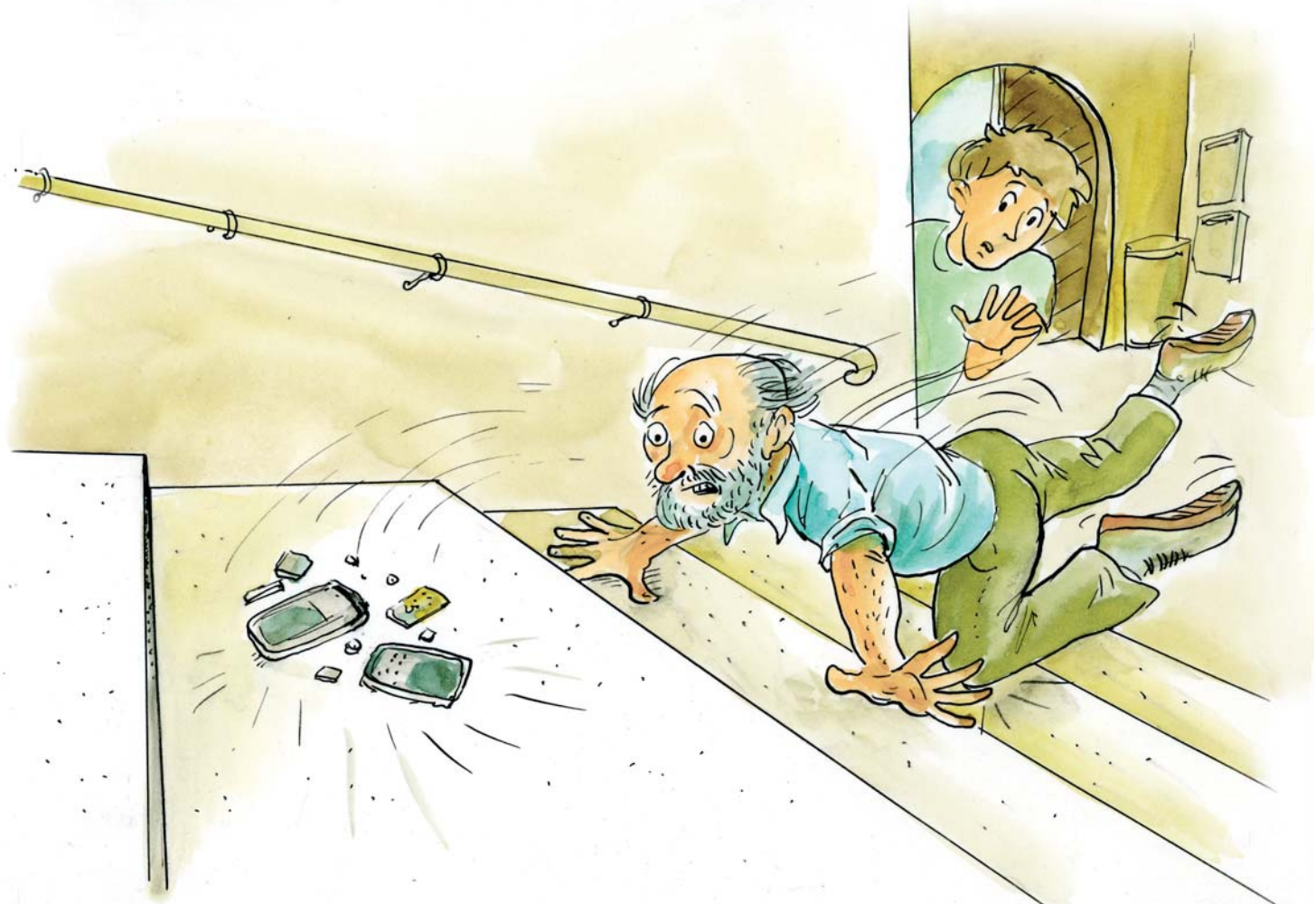
Nem értem, hogy került oda. Az előbb még sehol se volt.

– Mobillal a kézben gyalogolni sem veszélytelen – figyelmeztetett csendesen Emma, mert ő persze nem mer rám rivallni, mint a kedvenc lányunokám. –

Olyanok is vannak, akik

sms-t írnak séta közben, és nekimennek a járókelőknek, vagy beleesnek a szökőkút medencéjébe.

– Én nem írok sms-t, és sehol egy szökőkút, csak éppen beszélgetni szeretnék... – kezdtem mondani Emmának, aki már hiába kiáltott rám, hogy: „Lépcső!”

Megbotlottam az épülethez vezető feljáró első lépcsőfokában, és ahogy térdre buktam, a mobil kiesett a kezemből.

Érdekes megnézni egy mobil szerkezetét. Pláne, ha több darabját szemlélhetjük részletesen! Vajon melyik kis izéke micsoda? És mire szolgál?

– Majd otthon megpróbálom összerakni – mondta az én ügyes fiúunokám, és felszedette a mobil romjait.. – Lehet, hogy működni is fog.

– Az jó lenne – mondtam. – Nagyon előnyös, ha egy telefon működik.

Saci persze nem bírt hallgatni.

– Az is előnyös, ha az ember a lába elé néz, ha már mindenképpen az utcán, menet közben akar beszélgetni a Krisztinkéjével.

Villámló szemmel néztem Sacira, és ő ugyanolyan villámló szemmel nézett vissza rám.

Érdekes. Miért van ennek a gyerekeknek ugyanolyan villámló szeme, mint nekem?

Öröklés?

Inkább a nyugodt természetemet és a diplomatikus modoromat örökölte volna.

A kórházban Csabát már nem az intenzíven találtuk, hanem egy háromágyas kórteremben. És sokkal derűsebb kedvében volt, mint az előző napon.

Miközben a gyerekek gyorsan beszámoltak a vétkeimről, azaz a traffipaxos gyorsshajtásról, a mobil elejtéséről, meg arról, hogy majdnem elcsaptam egy gyereket (mintha az az én vétkem lett volna!), kipakoltam az edényeket.

– Nénikéd küldött egy kis ebédkiegészítést... – kezdtem, de Csaba közbeszólt:

– Sejttem. Babgulyás, töltöttkáposzta, és desszertnek mákos-lekváros palacsinta.

– Honnan tudod? – vigyorogtam, mintha valóban ilyen nehéz ételeket csomagolt volna a menyem.

Csaba legyintett.

– Ugyan mit küldjön egy ceglédi születésű magyar asszony az unokaöccsének a kórházba? Erőlevest? Rántott csirkét? Madártej?

– Pedig éppen hogy azt küldte! – nevetett Emma.

– Szuper! – mosolygott Csaba, és a húga segítségével hozzáfogott a falatozáshoz.

– Mi van a „barátunkkal”? – kérdeztem, és Csaba rögtön tudta, hogy az intenzíven fekvő és balesetet okozó mobilozóra gondolok.

– Ő még ott maradt. De felépül. Bár mostanában nem fog vezetni.

– A jogosítványát is elveszik – jegyezte meg Beni.

– Egy-két évre... biztosan – harapdálta a csirkecombot jó étvággal Csaba, miközben Saci lefotózta, és posztolta a fészbukon, hogy örüljön Cegléden a család meg a baráti kör.

A modern technikának előnye is vannak.

Mondjuk pillanatnyilag a traffipaxot nem számítom közéjük.

MIÉRT AKARJÁTOK, HOGY PILÓTA LEGYEK?

Otthon Beni összerakta a telefont. Működött.

Olvastam valami tudományos műben, dr. *Célzol* Endre vagy ki írta, hogy az egyik családban sok zseni van, a másokban meg egy sincs.

Rögtön ki is próbáltam a mobilt. A heverőre vetettem magam Tapi kutya mellé, és felhívtam Krisztinkét, hogy megmagyarázzam neki, miért szakadt meg a beszélgetésünk.

– Képzeld, kedvesem, éjszaka a kórház elé építettek egy lépcsőt. Tegnap még nyoma sem volt... Persze, hogy megbotlottam.

Éppen befejeztem rövidke beszélgetésünket egy órával később, amikor a fiam, Gergő bejött és felajánlotta, hogy befizet engem egy *szimulálásra*.

Nem értettem. Gyerekkoromban sokat szimuláltam, azaz tettettem különböző könnyű betegségeket, hogy ne kelljen iskolába menni, náthát, lábfájást, kolerát, pestist, de már évek óta nem járok suliba hál'istennek.

– Nem *szimulálásra* fizetlek be, apukám – sóhajtott Gergő –, hanem *szimulátorra*. Tudod, ez az a szerkezet, amivel a pilóták megtanulhatják a földön, hogyan irányítsák a repülőgépet az égen, és mit csináljanak vészhelyzetben.

– Na és miért akarsz, hogy én pilóta legyek? Háromévesen pilóta akartam lenni, de közben eltelt hetven év. Az ember vágyai változnak idővel...

– Édesapám, figyelj! – szólított a fiam kedvesen úgy, ahogy mérgeben szokott. – Ilyen szimulátort az autóvezető-tanulók számára is készítettek. Az ember beleül, elindul a kocsival, ami persze nem megy sehova, de a tanulóvezető a monitoron látja az utat, a forgalmat, a közlekedési helyzeteket, a veszélyeket.

– És ki tanulóvezető itt a szobában? – kérdeztem a fiamat. – Én, aki negyven éve vezetek balesetmentesen, ha leszámítjuk, hogy két kocsit totálkárosra törtem?

Ekkor Gergő mögül előbújt Saci.

Tudtam! Tudtam! Tuti, hogy beárult. Elmondta a gyorsajtást meg a kiszaladó kölyköt, és mindent, mindent...!

Hány évet kapnék, ha elrabolnám, és elhagynám Braziliában a dzsungel közepén? Lehet, hogy megérné?

– Senkinek sem árt, ha gyakorol, Papa! – nyávogta a kis besúgó. – Te szoktad mondani, hogy „gyakorlat teszi a mestert”. Meg hogy „az ismétlés a tudás anyja”. Na meg „aki tanul, halad, aki lusta, marad”.

Körülnéztem, hogy mit vághatnék kedvenc lányunokámhoz úgy, hogy meg ne sérüljön. A korondi tányért nem. Azt Páll Anti csinálta. Emlék. A görög kancsót sem. Az egy eredeti szuper értékes antik műtárgy másolata. Én magam vettem Korfun öt euróért. Talán akkor inkább a kispárnát, amin Tapi kutya fekszik. Vagy Tapit...?

– Most menj ki, kislányom! – mondta Gergő, és kihessegette a szobából Sacit. – Négy-szemközt akarok a Papával beszélni.

És beszélt.

HOGYAN KERÜL AZ AUTÓM ELÉ EGY VADDISZNÓ?

Naná, hogy Anitán, a menyemen kívül az egész család elkísért másnap a szimulátorhoz.

Senki sem akarta kihagyni az ingyencirkuszt.

Titi bá intézte el, hogy szimulátorozhassak.

– Egyetlen autóvezetőnek sem árt, ha időnként valódi veszélyhelyzet nélkül gyakorolhat – jegyezte meg.

– Te mikor *szimuláltál* utoljára, Titi bá? – kérdeztem.

– Nekem nem kell – mondta öreg szomszédom azzal a mosolytalan, fegyelmezett arcával, ami neki van. – Nem vetted észre, hogy két éve nem autózom? Az embernek tudni kell abbahagyni, ami már nem megy.

Titi bá egy egészen új kísérleti laboratóriumba küldött, amit, ahogy ő mondta: „kifejezetten régóta vezető, nagyképű autósoknak programoztak be, akik azt hiszik, hogy már mindent tudnak, és minden veszélyhelyzetből kacagva kerülnek ki.”

– Kösz, szomszéd! – szorítottam meg a kezét. – Igazán kedves baráti gesztus a részedről. Mindenképpen megemlítem majd a gyászbeszédemben.

Titi bá arcán mosoly suhant át. Egyedülálló természeti jelenség volt. Tíz éve ismerem, de mosolynak nevezhető elváltozást még nem láttam rajta. A felesége még ismerte azt az osztálytársát, aki utoljára látta mosolyogni Titit, amikor a matektanárunk beleült egy rajzszegbe.

A szimulátor valóban varázslatos programokat tudott.

Már maga a szerkezet is lenyűgöző volt. Kényelmes ülés előtt három nagy képernyőn lehet nézni az út két oldalán a tájat, az erdőt, a mezőt, meg azt, hogyan áll fejre az autó, ha nem vigyázunk.

Az oktató, egy magas, barna fiatalember fogadott minket, és rögtön elmagyarázta, hogyan működik a program.

– Hiszen ez olyan, mint egy videójáték, Papa! – kiáltott fel Saci.

– Nem egészen – mosolygott az oktató. – Menet közben én adom a feladatokat, én határozom meg, milyen az időjárás, milyen vészhelyzetekkel találkozson a vezető, és milyen

állapotban legyenek a kerekek. Sőt, még azt is meghatározhatom, hogy a vezető elhozta-e a szemüvegét, illetve mennyi alkoholt ivott.

– Elhoztam és nem ittam – nyugtattam meg az ifjú embert.

– Az rendben is van. Én csak elmondtam, hogy az ittas vezetés hatalmas veszélyeit is tudom szimulálni. Meg tudom mutatni, hogy a vezető lássa, mit lát, azaz mit nem lát, ha ledöntött egy pohár sört. Tessék beülni a vezetőülésbe, és indítani.

Na, ezzel nem volt gond. Indítottam, és a barátságos zöld mező közepén kígyózó autópályán felgyorsítottam. Könnyedén előztem egy autót, majd egy kamiont, aztán a keresztnél lassítottam, jeleztem, befordultam minden gond nélkül.

Naná! Ha az ember negyven évig vezet, megtanul ezt azt.

Szimulátor? Ugyan már! Mit tud az a szimulátor, amit az élet nem tud?

– Látjátok, pupákok – szóltam hátra családom tagjainak –, így kell biztonságosan...

– Papa, vaddisznó! – sikoltott Saci, és tényleg ott állt egy állati nagy állat az út szélén, vagy ötven méterre tőlem. És ha csak állt volna! De ment! Baktatott át az úton keresztben.

Hülye ez? Nem látja, hogy jövök? Sőt a másik sávban velem szemben is közeledett egy autó. Mi olyan sürgős egy vaddisznónak, hogy nem tudja megvárni nyugodtan, amíg elmennek a kocsik? Bezár a makkosbolt?

Fékeztem, nyomtam a pedált, mint Saci szokta a csengőt, ha hazaérkezik, és sürgős kisdolga van. Csúszott a kocsi, sivitott a kerék, lassult az autó, de hiába, vészesen közeledett a koca.

Istenkém, milyen hosszúnak tűnhet egy másodperc! Ahogy mondani szokták, lejátszódtott előttem az egész életem. (Megjegyzem: semmit sem bántam meg, csak azt, hogy nem ettem több sztrapacskát.)

Mit csináljak? – villant át rajtam fél másodperc alatt. – Fordítsam balra a kormányt? Ott jön egy kocsi. Jobbra fordítsam? Kifarolhatok az út szélére, és talán az árokban fejre állok. Maradjak az úton, és lesz, ami lesz, elütöm a vadkant?

Mondjuk a vaddisznópörkölt az egyik kedvencem áfonyával. De hol van itt áfonya? A családtagjaim sikoltoztak, hogy ne gázoljam el a bestét.

Naná! Ezeknek csak az állat a fontos. Jellemző! Az, hogy velem mi lesz, senkit sem érdekel.

Az ifjú oktató megkegyelmezett, és megállította a kocsit.

– Sajnos, el tetszett volna ütni – mondta. – A kocsi totálkárosra tört volna, és a Papa – ha szólíthatom én is így – a Papa is megsérül.

Saci rémülten nézte a képernyőt.

– Mi történt volna, ha Papa elüti ezt a szegény állatot?

Tudtam, hogy Saci már látja, amint... (De ezt le sem írom, úgyis kihúztatja kedvenc unokám a kéziratból.)

– Semmi nem történik! – nevetett okos oktatóm. – Feltámasztom, és kezdődik előlről a gyakorlat, ahányszor akarjuk.

Így is tett. Most már persze figyeltem az utat, mint Tapi kutya a tálját vacsoraidőben.

Nem is gázoltam el a röfit. Időben észrevettem (naná, hiszen számítottam rá!), fékeztem, jobbra tekertem a kormányt, és kicsit lecsúsztam ugyan az útról, de kikerültem. A szemből jövő kocsi is elment közben, és így a vadkan nyugodtan átbaktathatott a másik oldalra.

Kár, hogy az állatoknak nincs lehetőségük szimulátorral gyakorolni. Nekik sem ártana egy kis továbbképzés a balesetmentes közúti közlekedéshez. Bár tuti, hogy köztük is akadna néhány önhitt disznó, aki biztos benne, hogy vele soha semmi baj nem történhet.

MIÉRT NEM LEHET MINDEN VESZÉLYRE SZÁMÍTANI?

Vezettem tovább. Most már persze mereven kukkoltam előre, jobbra, balra, mert ez a vicces fiatalember képes kihajtani előlem egy elefántot, ami a pesti nagycirkusból szökött meg. Na most egy elefántot kábé olyan nehéz dolog kikerülni, mint egy felmérő dolgotat matékából.

Észrevettem, hogy távolabb, a másik sávban egy autóbusz áll.

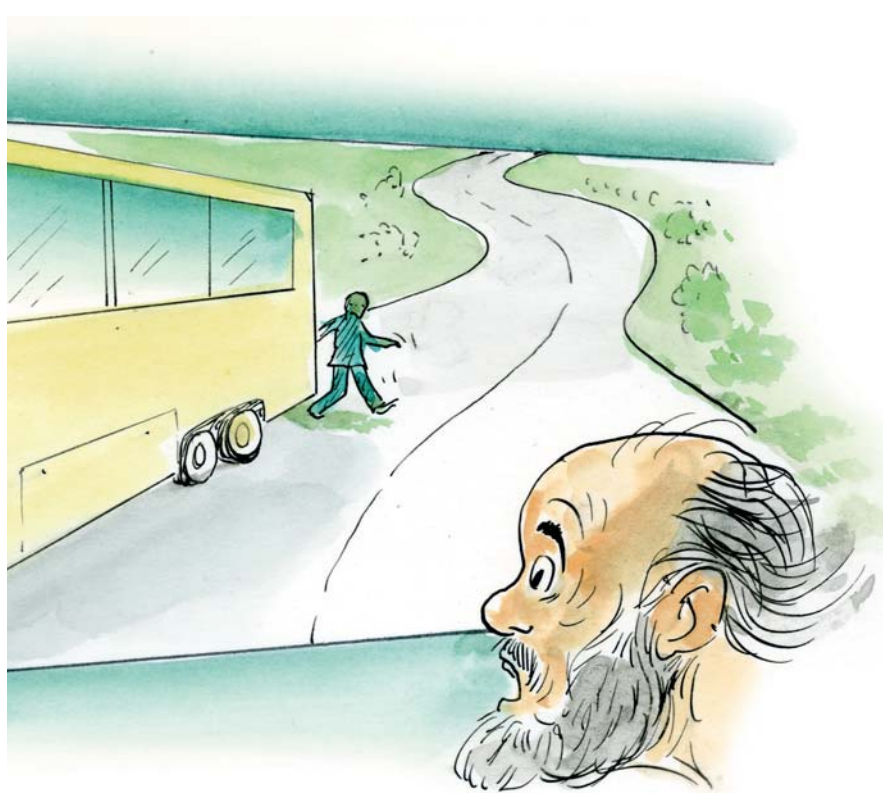
Valószínűleg lerobbant, mert az utasok előtte álldogáltak, beszélgettek.

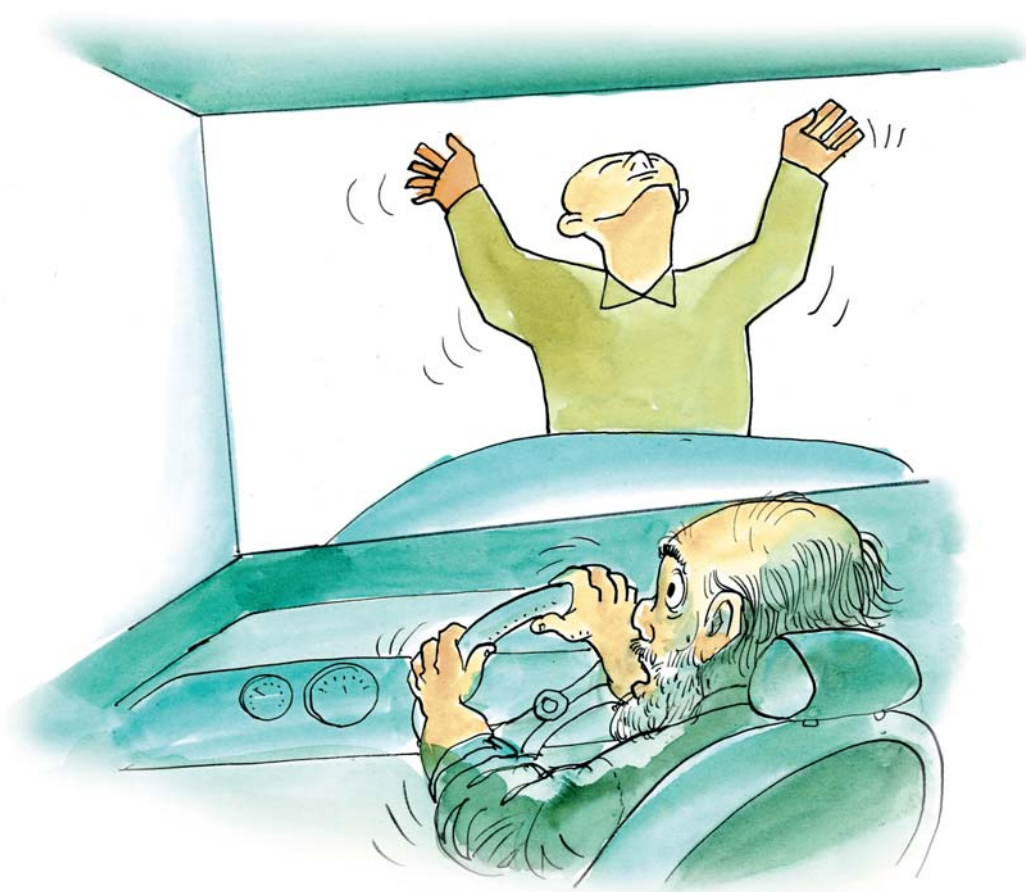
Aha! Ez az ifjú ember újabb trükkje? De most nem húz a csőbe.

Lelassítottam a kocsit. Meg kell tudnom állni akkor is, ha a csoportosulásból valakinek az az eszement ötlete támad, hogy kitántorog előlem az útra. Sikerült gond nélkül elhaladnom a társaság mellett, és megint felgyorsíthattam.

Ekkor sikoltott Saci. (Egyébként én ezt nem értem. A lányokat külön sikoltoztató tanfolyamokra járatják? Mert egy fiú akkor sem tud ilyen fülsiketítően sikoltani, ha rossz helyen találja el a focilabda.)

Miért sikoltott Saci? Mert a képernyőn a busz feneke mögül egy pasas határozott léptekkel kislattogott a kocsim elé. Ha ez az életben történik, a főszer annyit sem mondhatott volna, hogy bikmakk, már el is ütöm.

A monitoron persze csak az látszott, hogy a hapsikám benne áll a motorházban derékig, mint én szoktam a Duna vizében nyáron. Animáció. Még jó! Ez nem thriller. Ez szimulátor.

– Volna egy kérdés, barátom – fordultam az oktatómhoz, miután levegőt tudtam venni Saci sikítása és a figura elütése után.

– Közlekedéssel kapcsolatos? – kérdezte az ifjú ember.

– Igen.

– Tessék kérdezni nyugodtan!

Kérdeztem:

– Mennyi idő alatt ér ki ide egy mentő, ha infarktust kapok?

Oktatóm nevetett, és újraindította a jelenetet. A figyelmetlen pasas feltámadt, és persze most már nem ütöttem el. Le tudtam fékezni. Mindenesetre odaordítottam neki gondolatban, hogy hova menjen, és ott mit csináljon.

Milyen király volna, ha az életben is vissza lehetne játszani, meg lehetne ismételni a kudarcral végződő helyzeteket! (Mondjuk, bukás után az osztályismétlés lehetséges, de most nem egészen erre gondoltam.) Ha például Rózsika nem randizik Józsikával, akkor Józsika addig játssza vissza a randikérős jelenetet, amíg Rózsika igent nem mond. (Na persze lehet, hogy addigra Józsika megunja az egészet, és már nem is akar randizni.)

Oktatóm gyakoroltatta velem a gyors megállást sípjelre, aztán a parkolást a járdára, és a befordulást jobbra a városi kerékpáros sávon át, ahol majdnem elütöttem egy bringást. Az volt a szerencséje, vagyis a szerencsém, hogy a jobb oldali tükörben láttam hátulról közeledni.

A családtagjaim már éppen elégedetten mormolásztak mögöttem, mert a legtöbb feladatot sikerült hibátlanul vagy kis hibával megoldanom, amikor a képernyőkön hirtelen hatalmas vihar támadt, besötétedett az ég, és zuhogott az eső.

– Te jó ég! – kiáltottam, és bekapcsoltam a reflektort. – Alig látok valamit.

– Lassíts, Papa! – szólt rám Beni. – Ha valami eléd kerül, nem tudod kikerülni. Túl nagy lehet a féktávolság, ha gyors vagy és nedves az út.

Ekkor egy durranást hallottam.

– Kilyukadt a hátsó gumid, Apa! – szólt rám a fiam. – Vigyázz!

De már éreztem is, hogy jobbra húz a kocsi, fékeztem, kormányoztam, csúsztam, és akkor úgy negyven méterre feltűnt előttem egy hatalmas szarvas akkora agancssal, hogy laposkúszásban sem fért volna be otthon az ajtónkon.

Na, ennek fele sem tréfa!

Az ifjú ember szinte megoldhatatlan helyzetek elé állít.

A feleségem meg az Élet csinált efféléket negyven-ötven éve, és már azokért a feladványokért sem rajongtam.

Reméltem, hogy oktatóm földrengést meg tűzhányót nem produkál a képernyőre, bár ezektől a technikai zseniktől minden kitelik.

Na, de én sem most jöttem le a falvédőről!

Egy magyar embert akar mesebeli próbák elé állítani?

Mi képesek vagyunk virágcsokrot szedni a kedvesünknek egy aknamezőn!

(Pláne, ha már felszedték az aknákat. Mert hülyék azért nem vagyunk.)

Most mutasd meg, mit tudsz! – gondoltam és megmutattam.

Fék, kuplung, fék, kormányzás kellett a gyors megálláshoz az úton átbaktató állat előtt – és sikerült!

Nem ütöttem el.

A szarvas megállt, rám nézett (esküszöm, Sacira hasonlított!), és gúnyosan azt mondta: „Gratulálok!” Majd eltűnt az út másik oldalán a sűrűben. Persze lehet, hogy mindezt csak képzeltem.

Mikor félholtan kitántorogtam az autóülésből, ifjú oktatóm melegen megrázta a kezemet.

– Gratulálok! Sok idős ember ült már a szimulátorban, de a Papa a legjobbak között volna, ha versenyezne velük. Ami a majdnem elütött vaddisznót meg a busz mögül kilépő ember elgázolását illeti, ne tessék idegeskedni miattuk, kérem. Egy életen át csak egyetlen ember tud autót vezetni balesetmentesen. Aki nem vezet.

KI NYERI MEG AZ OROSLÁNSIMOGATÁST?

Eljött a szombat, a superprogram napja.

A superprogramra Titi bá hívott meg minket csütörtök este, amikor hazatántorogtam a szimulátorozásból.

A nyugdíjas alezredes úr átsétált hozzánk a vizslájával, és elmondta, hogy szombaton kilenc órától rendőrségi ügyességi nap lesz a Városligetben. Családok, felnőttek és gyerekek együtt versenyeznek, de kutyát is lehet vinni, ha van.

Az első díj egy hatszemélyes sátor, a második díj családi belépő tíz alkalomra Magyarország bármelyik élményfürdőjébe, a harmadik díj háromnapos nyaralás Nyíregyháza-Sóstón az állatkerti Dzsungel Hotelben ingyenes oroszlánsimogatással. És még több hasonlóan értékes díj vár a versenyzőkre.

Titi bácsi már be is nevezett minket, mert ilyen ügyes gyerekeknek a nagyapjukkal együtt ott a helyük.

– Nekem itthon a helyem egy kád meleg vízben, hidegvizes borogatással a fejemen – mondtam. – Tuti, hogy két hónapig hatalmas vaddisznókkal és szarvasokkal fogok álmodni, amint éppen felém ügetnek a Váci úton.

Titi legyintett.

– Szombatig elmúlik.

– Én sem akarok menni – mondta Beni komoran, mire Saci felvilágosította Titi bát, hogy a bátyjának szerelmi bánata van, mert Sára Vali dobta, aztán a karjaim közé menekült a testvére fenyegetése elől.

– Szombatig ez is elmúlik – ismételte meg Titi azzal a mosolytalan, fegyelmezett arcával, ami neki van.

És szombaton valóban készen álltunk az indulásra, mert én már nem álmodtam a vadkannal, Beninek pedig telefonált Sára Vali, és azt mondta, hogy 1. bocs!, 2. Sarudi hülye!, 3. megyünk-e a rendőrségi ügyességi napra, mert ők mennek. Sejtettem, hogy Saci mesterkedése van a hirtelen kibékülés mögött. Naná! Nyilván felhívta a barátnőjét, és elbeszélgetett vele. Kedvenc lányunokám diplomáciai érzékével a világbékét is el tudná hozni az emberiségnek. Remélem, húsz év múlva el is hozza.

Az elindulás persze nem volt egyszerű.

No de ki látott már olyan sokgyerekes családot, ahol hipp-hopp olajozottan és könnyedén indul a reggel? Pláne, ha kirándulásra vagy valami eseményre készül a csipet csapat.

Menyem, Anita nyolc órakor nekiállt uzsonnát csomagolni.

– Anya, nem kell kaja – mondta Beni. – Egy ilyen versenyen száz büfé százféle kaját kínál, ugye, Papa?

– Naná! – mondtam.

– De ne egyétek tele magatokat hamburgerrel! – kérte Anita. – Ebéddel várlak benneteket! Jó, Papa?

– Naná! – mondtam.

– És kérlek, nagyon vigyázz az úton! Biztosan rengetegen mennek erre a versenyre, nagy lesz a forgalom. Érted, Papa?

– Naná! – mondtam. – De most már induljunk, mert ha elkésünk, lőttek a versenynek meg a hatszemélyes sátonnak, amit meg akartok nyerni.

HOVA NEM ÜLHET A KUTYA?

Természetesen Gergő fiam hétüléses autójával kellett mennünk, mert Titi bá (ő is velünk jött, sőt, kivételesen az alezredesi egyenruháját is felvette) meg Emma, Saci, Beni, Lizi, én és a kutya már nem fért volna el az ötszemélyesben.

Titi mellém ült az anyósülésre. Emma, Saci és Lizi mögöttünk helyezkedtek el. Lizi a gyerekülésben persze. Beni éppen be akart szállni hátra a harmadik ülésorba Tapival, amikor Titi bá megkérdezte:

– Megtudhatom, hol utazik a kutya?

– Itt mellettem – mondta Beni.

– Ott nemigen – mondta Titi. – Ha hirtelen fékezni kell, akkor Tapi előrerepül, leüti a Papa fejét vagy az enyémet, és még a szélvédőt is kitörheti.

– Egy kutya? – mosolygott Saci. – Nem tetszik egy kicsit túlozni, Titi bácsi?

– Nem, Sacika – nézett halálosan komolyan öreg szomszédom kedvenc lányunokámra.

– Ha ötven kilométeres sebességnél fékez a vezető, akkor egy húsz kilogrammos kutya hat-száz kilogrammos súllyal száguld előre, neki az ablaknak, mint egy ágyúgolyó.

– No, de akkor mi legyen? – kérdezte Beni.

– Nagyon egyszerű – szóltam közbe. – Van megoldás. Hallgassatok az öregebbre! A kutya itthon marad. Mi pedig végre elindulunk.

– Akkor én is itthon maradok – mondta Beni. – Megbeszéltük, hogy a kutyát visszük. „Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.”

Borzalmasan konok ez a kölyök! Konok, makacs, fafejű tahó! Tiszta nagyapja!

– Jól van – mondtam. – Akkor tedd magad mellé a szomszéd ülésre, csatold rá a biztonsági övet, és szépen elüldögél a Városligetig.

– Szépen elüldögél a Városligetig? – nézett rám Titi. – Ez a kutya nem plüssből van, barátom. Fél perc múlva már a gyerekek lábai között fog szaladgálni Vagy átugrik ide, amilyen virgonc, és ha a fék helyett rálépsz,...! Hát, tudod...

– Oké! – mondtam. – Nincs több ötletem.

– Nekem van – mondta Titi. – Szaladj át, Beni, Balázsékhoz, a szomszédba. Úgy emlékszem, az ügyvéd úrnak van autóhoz való kutyahámja. A múltkor a snauzerüket mintha azzal szállította volna az állatorvoshoz.

Beni elnyargalt.

Aztán hirtelen Saci is kiszállt a kocsiból.

– Elhozem Tapi műcsontját! – szaladt befelé. – Ha azt rághatja, nyugodtabb lesz.

– Okos vagy! – kiáltottam utána. – De akkor kapd fel a tálkáját, meg hozz egy palack vizet is, mert gyakran kell itatni.

Saci megérkezett a csonttal, a tálkával meg a vízzel, Beni pedig a kutyahámmal.

– Győzelem! – lengette már messziről. – Balázs azt üzeni, használjuk egészséggel! Nekik kettő van.

– Jó tett helyébe jót várj! – morogta Titi. – Talán nem jelentem fel, hogy mobilozott vezetés közben.

– Nem is jelenthetnéd fel, Titi bácsi – nevetett Emma –, mert nem kapcsolod be a kamerát.

– Na és? Nekem fotó nélkül is elhinnék.

– Na végre! – sóhajtottam, mikor láttam, hogy Beni a kutyát beköti a mellette levő ülésen a hámba. – Ügyes szerkezet, és nem is drága. De most már talán induljunk.

És indultunk.

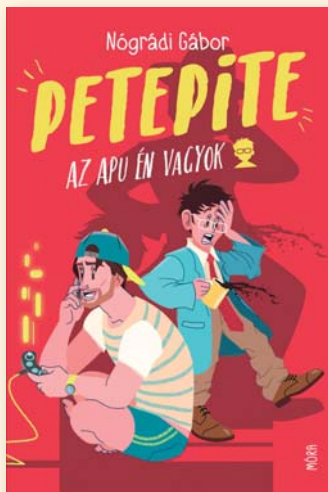
(Izgalmas utunk története a rendőrségi ügyességi napra, és a még izgalmasabb, sőt szenzációs verseny elbeszélése már nem fér bele ebbe a könyvbe, ezért a Vigyázz... sorozat következő kötetében mesélem majd el, ha valakit érdekel.)

NYEREGBE, SRÁCOK!

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

Vigyázz a biciklivel, hogy sose érjen baj!

ÉLETMŰSOROZAT

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból, aki a te bőrödben ébred. Hogyan élsz, létezel helyette? És ő helyetted? (A Petepite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

EMESE: „Megőrülök! Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? Nem mondom, tetszik, hogy felnőtt vagyok...” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

Nógrádi Gábor legsikeresebb könyvében negyven állat panaszkodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

ÉLETMŰSOROZAT

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világégi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér és pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

Az állati monológokban találkozhatunk a gazdáját bolonddó tevő mosómedvével, a csemetéjét védő bálnaanyukával, a nagyképű hattyúval, az igeragózással kínlódo bagollyal, a bébiszállítást nem vállaló gólyával, a mamáját megőrjítő kölyök aligátorral és a disznótort megakadályozó sertéssel. Sokszor igazuk van!

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regényből film készült és bekerült a tankönyvekbe.

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátlis és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved.

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet, ha a felnőttek félnék Garaitól? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No, de ő már ötszáz éve meghalt! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

ÉLETMŰSOROZAT

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelmetanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mernél velük menni?

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentsék-e Digót, bár utálják?

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagy vezetásával. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? A bűn, az bűn! Hecseki szerint nem?

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagyapjától. Húha! Az már pénz! Csakhogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

A Marcí öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No, meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van köztünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”
Élni és együtt élni, ez a legszebb, és a legnehezebb feladat.

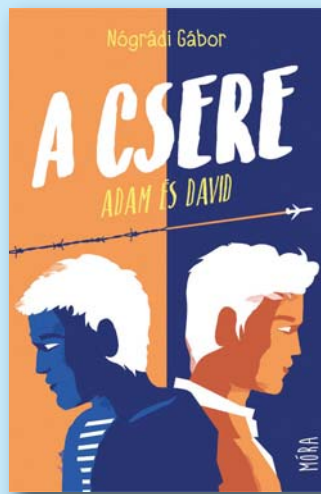
Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Papa ezermester, és tönkre teszi a mosógépet. Nem könnyű együttélni másokkal. Ha szeretjük egymást, akkor sem.

ÉLETMŰSOROZAT
APA: „Megőrülök tőled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a sofőrre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kislányt, sem egy kóbor kutyát! Megőrülök tőled, Emmike!”

BENEDEK: „Tudom, hogy anya hazjön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó volt. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él! Él egy szigeten. Vagy az úfók vitték magukkal. De visszahozzák...!”

A kamasz Adam a tenger mellett egy menekülttáborban él és egy jobb életről álmodozik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Hogyan lehetséges ez?

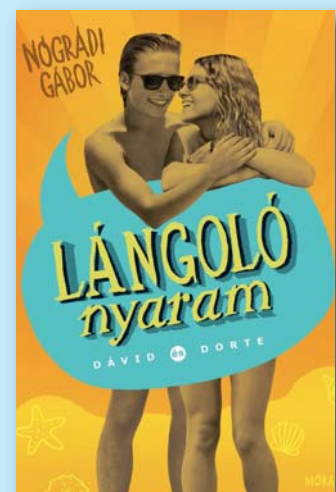
A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

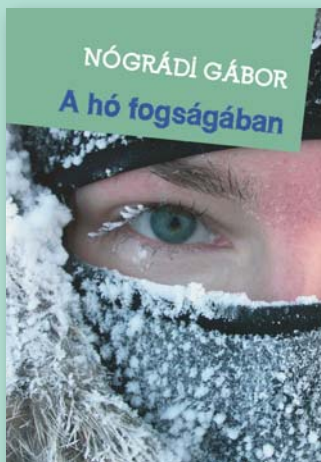
Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleikkel nyaralnak egy görög szigeten, és egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszerelm lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. (14+)

KRISZTI: „Nem megyek a nagyihoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se térerő! És tudom, hóihar lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítség!” Minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha muszáj!

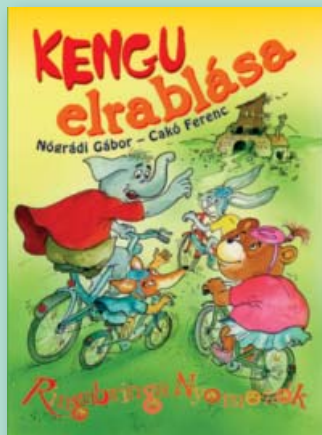
Negyvenkét, világszerte ismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcse édes.” „A legjobb dolgok az életben nem dolgoz.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

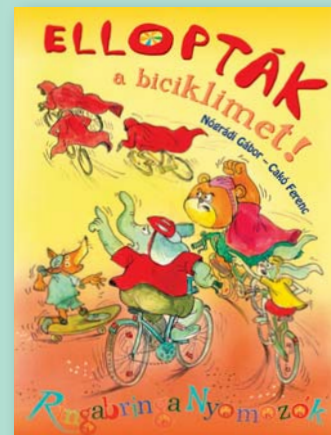

Magyarországon először jelent meg húsz éve gyerekek számára a pénzről, a takarékoságról, a munkáról, a vállalkozásról, az üzletről és a piacról szóló könyv. Játékos feladatok, humoros történetek, megszívlelendő idézetek mellett közel száz karikatúra teszi szórakoztatóvá az életbevágó témát.

A nyúl, az elefánt, a mackó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtvényes szöveg. Mire elolvasod, mire végigneveted, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

Ringabringa sorozat 1.

A négy kis állatkölyök Karóka elloptott bicója után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci balettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

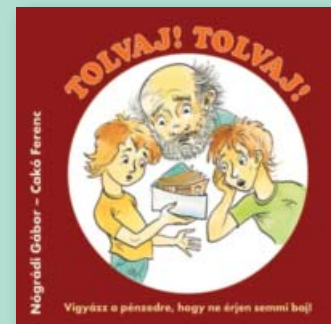
Ringabringa sorozat 2.

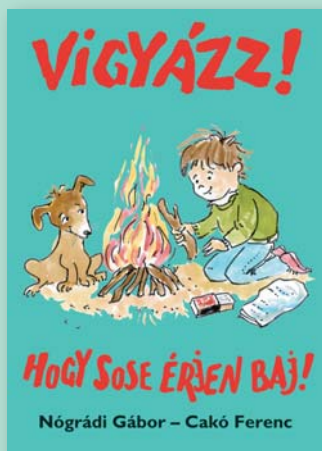
Az öt kiadásban megjelent, és Cakó Ferenc homokrajzaival illusztrált kötet rövid balladáiban beszélnek életükről a lovak, a kutyák, a macskák, de megszólal a galamb, az aranyhörcsög, a hattyú, a liba, a veréb, a bárány, a fóká, a majom, az elefánt, a bika, a tehén, a teknős, a mókus, a kígyó, a tigris, a sólyom, de még egy medve, és a nagy hal is.

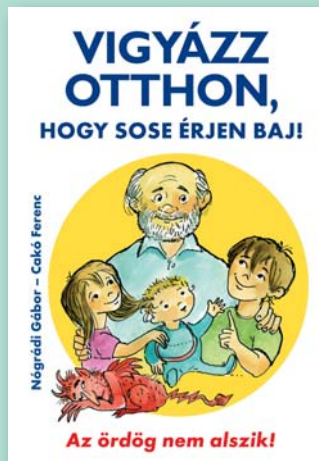
A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jót akarsz, számíts a rosszra!

Vagyontárgyaink, pénzünk biztonságáról, erkölcsi törvényeinkről szólnak a Papa és az unokák humoros történetei. A fejezetcímekből: Kié a gumikutya? Ki vette el a tárcámat? Miért volt ilyen olcsó? Ha találtam, az enyém? Aláírni mások helyett, soha! Ne lopj, inkább adok!

Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból meg tudható, mire kell vigyáznia egy gyereknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télben és a nyárban. Az életben.

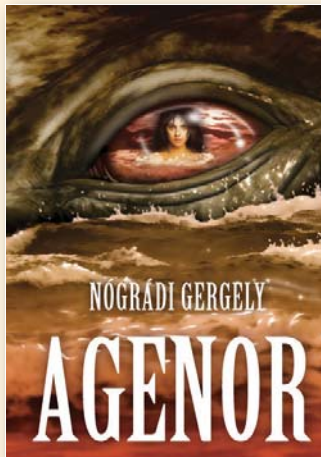

Az aggó Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

Egy távoli országban uralkodó diktátor, miután megbénította az ellenzékét, külső elleniséget keres, háborúra készül. Tizenhárom idős ember – Cukkini, Patisszon, Retek és a többiek – összefognak, hogy megakadályozzák a várható öldöklést. Humor, kaland, 16+.

Nógrádi Gergely művei

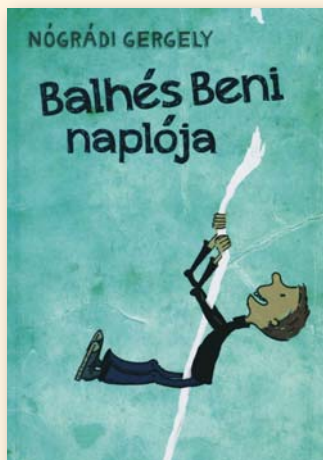
A tengerek mélye sötétségbe burkolózó világ, hová ember sohasem juthat el. Néhány gazfickó egy titkos kísérlettel rá akarja venni Agenort, a hatalmas szürke bálnát, hogy hozza fel a mélység kincseit...

Szilas Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak a hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? Vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családdhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elrabolják. De miért? És mi lesz a sorsa?

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a roszalkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

A csöpp bagolyfióka, Guszti messzire téved a családi fészektől. Misu megtalálja, és úgy dönt, visszaviszi a szüleihez. Az ám, de a fióka otthonát, a rejtélyes Bagolytanyát lehetetlenség száraz lábbal megközelíteni.

www.gergelynogradi.com

Szöveg:
© Nógrádi Gábor 2019

Illusztráció:
© Cakó Ferenc 2019

Presskontakt Bt. 2131 Göd, Pf. 82

Felelős kiadó:
a Presskontakt Bt. ügyvezetője

Szakmai lektor:
Berzai Zsolt

Irodalmi lektor:
Reményi József Tamás

info@presskontakt.hu
www.nogradi.hu

PDF ISBN 978-615-5245-16-9

Műszaki szerkesztő:
Székelyhidi Ica

Szöveggondozás:
GRAF-ICA Bt.

